

AMNESTY

MEDLEMSBLAD FOR AMNESTY INTERNATIONAL | NR 1 FEBRUAR 2018

NÆROMRÅDETS HOVEDSTAD

Fotoreportage fra Beirut, hvor op mod hver fjerde indbygger i dag er flygtning.

EN NY HUMANISME

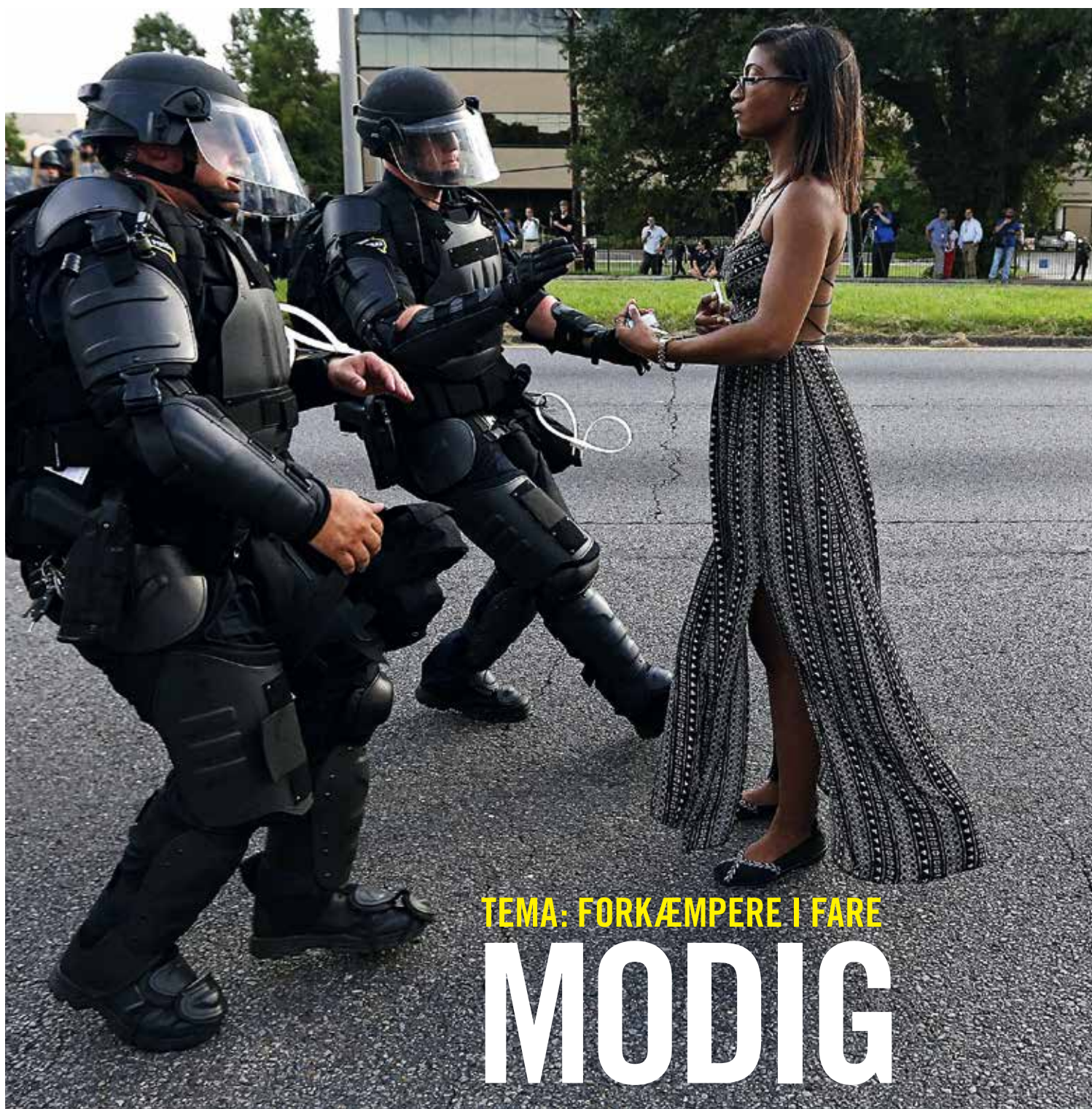
Forfatteren Kaspar Colling Nielsen om et Europa uden menneskerettigheder.

EN STREG I TJÆRESANDET

Canadas oprindelige folk kæmper for at bevare deres traditioner og arv.

DIGITALT SELVFORSVAR

Din guide til at beskytte dig selv og andre mod trusler og chikane på internettet.

TEMA: FORKÆMPERE I FARE

MODIG

AMNESTY
INTERNATIONAL

Redaktører: Bjarke Windahl Pedersen
og Nora Rahbek Kanafani

Chefredaktør: Ole Hoff-Lund

Ansvarshavende: Trine Christensen

Redaktion: John Nielsen, Roberto
Zacharias, Jens Munch og Katrine
Lauritsen

Kontakt: redaktion@amnesty.dk

Korrektur: Mogens Bähncke

Design: Dorte Kayser,
Datagraf Communications

Produktion: Datagraf Communications

Oplag: 79.500. **ISSN:** 0906-4184

Abonnementspris: 200 kr. pr. år

Udkommer næste gang: 4. juni.2018
(deadline 7. maj 2018)

Artikler, der er underskrevet med navn,
kan indeholde synspunkter, der ikke
nødvendigtvis reflekterer Amnesty
Internationals holdning. Eftertryk
med kildeangivelse er kun tilladt efter
forudgående aftale med redaktionen.

Miljøcertificeret: Svanemærke godkendt

Amnesty International

Gammeltorv 8, 4. og 5.sal

1457 København K

Tlf. 33 45 65 65

www.amnesty.dk

amnesty@amnesty.dk

Forside:

**Juli 2016: Den 28-årige
sygeplejerske Leshia Evans
bliver anholdt under en
protest imod politidrab på
sorte amerikanere i Baton
Rouge, USA.**

Foto: Scanpix/
Jonathan Bachman

RETFÆRDIGHEDENS TIME

Trine Christensen,
generalsekretær
i Amnesty Danmark.

Nytter det noget? Sådan lyder det spørgsmål, jeg i mine snart tyve års arbejde for menneskerettighederne oftest er blevet stillet. Hvad betyder researchen, protesten og underskrifterne, når verdens bøddler alligevel går fri? Lad mig besvare spørgsmålet gennem tre begivenheder, som med få dages mellemrum var med til at runde 2017 af.

21 år efter den oprindelige arrestordre blev Ratko Mladić, slagteren fra Bosnien, dømt for folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser. Zimbabwes præsident, Robert Mugabe, blev tvunget fra magten efter 37 års brutalt styre. Og Den Internationale Straffedomstol åbnede en undersøgelse af forbrydelser begået af mange parter, herunder også den amerikanskledede koalition, i Afghanistan siden 2013.

Mladić sendte tusinder af mænd og børn i døden, mens han ifølge overleverne fra massakren i Srebrenica lovede dem sikkerhed. Robert Mugabe mente selv, at han var udpeget af Gud til at beskytte sit folk, mens kritikere og modstandere af hans styre blev tortureret og dræbt. I Afghanistan er tusinder af civile blevet dræbt og lemlæstet af parter, som har været overbevist om, at de aldrig ville blive draget til ansvar for deres forbrydelser.

Sagerne er forskellige, men deres fælles betydning er væsentlig:

De tjener som en advarsel til nutidens politiske og militære ledere om, at deres immunitet ikke er absolut. At også deres magt har en udløbsdato, og at de en dag risikerer at stå til ansvar for deres handlinger. Selvom den viden næppe stopper krige eller konflikter, kan den gøre det næste angreb på civile en smule mindre sandsynlig. Sagerne giver håb til mennesker, som fortsat lider under uretfærdighed.

Og de bekræfter alle os, der støtter menneskerettighederne, i at fortsætte vores kamp og vores solidaritet med verdens modige aktivister.

”

*Det er ofte nemmere at
få øje på nederlagene
end sejrene*

Det er ofte nemmere at få øje på nederlagene end sejrene. Det er nemt at miste håbet, når vi i

Amnesty i uhyggelig detaljegrad dokumenterer forbrydelser begået i lande som Syrien, Yemen, Sydsudan, Myanmar og Nigeria. Når vi præsenterer vores dokumentation for magthavere, som, i stedet for at stoppe overgrebene, benægter forbrydelserne, manipulerer med sandheden, og beskytter forbryderne. Men uden de beviser, vi indsamler, og den protest, vi sammen rejser, vil det være umuligt at stille forbryderne til ansvar.

Så før vi endeligt afskriver 2017 som et katastrofeår for menneskerettighederne, er det værd at huske på, at nok sker retfærdigheden sjældent hurtigt, forudsigeligt eller entydigt. Men den er mulig. ◊

04 Nyheder

08 Amnesty afdækker onlinechikane

11 70 år med menneskerettighederne

12 Tema: I forreste linje

14 Egypten: Azzas håb

17 Cambodja: Frihed i lænker

20 Bahrain: Nabeel bag tremmer

22 Infografik: Forkæmpere i fare

24 Fanget i nærområdet

30 Kaspar Colling Nielsen

32 Reportage: En streg i tjæresandet

36 Amnesty-aktivisten

24

30

Foto: Scamby/Mak Remissa

12 TEMA I forreste linje

”I need justice”, står der i håndfladen på den cambodjanske aktivist Tep Vanny. Hun sidder fængslet, fordi hun har protesteret imod tvangsflytninger i Cambodjas hovedstad Phnom Penh. Mød de modige aktivister, som stiller sig i menneskerettighedernes forreste linje og trodser frygten for fængslinger, vold og drab.

Foto: Scanpix/Cong Tuong

VIETNAM FÆNGSLER BLOGGERE

Bloggeren Nguyen Van Hoa er blevet idømt syv års fængsel for – ifølge de vietnamesiske myndigheder – at sprede “antistatslig propaganda”. Den 22-årige blogger skrev om et kemikalieudslip, der har skabt store ødelæggelser for 270.000 indbyggere langs Vietnams kyst.

Det seneste år er Vietnam begyndt at slå hårdt ned på uafhængige medier og bloggere, der kritiserer regeringens linje. I sommer blev en anden blogger, Nguyen Ngoc Nhu Quynh, idømt 10 års fængsel for at skrive om miljøkatastrofen, og i december erklærede myndighederne krig mod “forkerte holdninger” på nettet, mens militæret satte 10.000 ansatte til at overvåge internettet.

DOMSTOL UNDERKENDER MELDEPLIGT

Efter mere end fire år på tålt ophold blev den 33-årige iraner Sharvin Shojaie i januar en fri mand. En enig domsmandsret i Herning afgjorde, at hans opholds- og meldepligt på Udrejsecenter Kærshovedgård har været i for lang tid. Ifølge DR var Sharvin i retten for at få en dom for at have brudt meldepligten 39 gange, men i stedet endte han med at blive fritaget for både opholds- og meldepligt.

”Jeg er glad for, at retten kan se, at det har stået på i så lang tid, at man ikke bare kan blive ved med at holde folk i den tilstand”, siger Sharvin Shojaie, der har tre børn mellem syv og 12 år.

Både forsvarer og anklager vurderer, at dommen vil få betydning for en række andre sager om tålt ophold, der skal for retten i de kommende måneder.

Illustration: Mikkel Hensel

Imod slaveri: Den franske fodboldstjerne Paul Pogba markerede en scoring i sin comebackkamp ved at krydse sine håndled, som var de lænkede, og hæve dem mod himlen: ”Selv om jeg er glad for at være tilbage, går mine bønner ud til dem, som lider under slaveriet i Libyen”, forklarede han efterfølgende. Amnesty har været med til at afdække, at handel med flygtninge og migranter er udbredt i Libyen.

Foto: Ritzau Scanpix/Simon Bellis

”Det var et smukt syn

Polens indenrigsminister, Mariusz Blaszczak, om de op mod 60.000 nationalister, som på landets uafhængighedsdag marcherede i Warszawa. Iført masker smed mange røgbomber, bar bannere med fascistiske symboler og sang slagord som ”rent Polen, hvidt Polen”.

AMNESTY AFSLØRER TORTURUDSTYR PÅ VÅBENMESSE I PARIS

Den store franske handelsmesse for militær og politi, Milipol, måtte i november i al hast lukke en kinesisk stand, der solgte torturredskaber, som er forbudt i hele EU. Det skete efter en anmeldelse fra Amnestys researchere, der besøgte messen og omgående slog alarm, da de fandt elektriske politistave, strømførende veste og knipler med metalpigge.

”På denne måde etablerer Frankrig en markedsplads for torturbødler”, siger Amnestys rådgiver om våbenkontrol, Ara Marcen Naval.

EGYPTISK AKTIVIST LØSLADT

Menneskerettighedsadvokaten Mahienour el-Massry blev den 16. januar løsladt og genforenet med sin familie efter at have siddet tilbageholdt siden november, anklaget for at have delta- get i en ulovlig demonstration.

POLENS RETSSYSTEM UNDER ANGREB

Efter gentagne advarsler aktiverer EU-kommis- sionen nu en særlig procedure, som muligvis kan ende med, at Polen bliver frataget stemme- retten i EU. Den såkaldte artikel 7-procedure indledes, fordi den polske regering de seneste to år har indført 13 nye love på retsområdet, der ifølge EU og organisationer som Amnesty svækker domstolenes uafhængighed og giver øget magt til blandt andre justitsministeren.

"Lidt efter lidt har den polske regering gen- nemført juridiske ændringer, som hver for sig er skadelige og tilsammen lægger Polens uaf- hængige retssystem i graven", siger Anna Blus, Amnestys researcher på Vesteuropa.

Reformerne på retsområdet – kombineret med flere forsøg på at stramme den allerede restriktive abortlovgivning – er blevet mødt af massive protester over hele Polen.

EUROPAS OVERVÅGNINGSINDUSTRI I MODVIND

Med 571 stemmer for og 29 imod har EU-par- lamentet vedtaget et forslag, der skal bremse europæisk eksport af overvågningsteknologi til regimer, som krænker menneskerettighederne. Forslaget skal nu forbi Ministerrådet. Det kan

herefter få stor betydning for Danmark, der som Dagbladet Information har afsløret, har godkendt salg af dansk overvågningsteknologi til regimer som Saudi-Arabien, De Forenede Arabiske Emirater, Qatar og Marokko.

Retfærdighed: 22 år efter massakren på omkring 8.000 drenge og mænd modtager pårørende i Srebrenica ny- heden om, at krigsforbrydertribunalet i Haag har idømt den tidligere bosnisk-serbiske hærchef Ratko Mladić livstid for krigsforbrydelser, folkemord og forbrydelser mod menneskeheden. I alt 90 mennesker er dømt ved tribunalet, som lukkede ved udgangen af 2017.

HADFORBRYDELSER STIGER I RUSLAND

På fem år er antallet af hadforbrydelser mod LGBT-personer i Rusland fordoblet, viser en ny undersøgelse fra Center for Independent Social Research, som har gennemgået 250 officielt afsluttede retssager, heraf næsten 200 om drab, afgjort mellem 2010 og 2015. Stigningen kan tilskrives blandt andet den lov, som siden 2013 har forbudt såkaldt homoseksuel propaganda:

"Gerningsmændene til hadforbrydelser er blevet mere aggressive og mindre frygtomme. De opfatter det, som om regeringen støtter deres handlinger", siger Svetlana Zakharova, der er medlem af bestyrelsen i Russia LGBT Network.

Foto: Scampix/Lynn Bo Bo

En måned efter anholdelsen fører politiet Wa Lone væk efter den første høring i retten. Han risikerer 14 års fængsel.

MYANMAR FÆNGSLER JOURNALISTER

Til trods for Amnestys afsløringer af etnisk udrensning af rohingyaerne i Myanmar, fortsætter myndighederne sine benægtelser.

Om aftenen den 12. december blev de to Reuters-journalister Wa Lone og Kyaw Soe Oo anholdt i Myanmar. I månederne inden havde journalisterne undersøgt Myanmar's militære operationer i Rakhine, hvorfra op mod 655.000 rohingyaer siden slutningen af august er drevet på flugt. Journalisterne er nu tiltalt for at have brudt en sjældent anvendt lov om statshemmeligheder og risikerer 14 års fængsel.

En uge efter anholdelsen var det FN's tur til at møde den mur, som myndighederne i Myanmar forsøger at lægge om Rakhine. I en officiel erklæring fortalte FN's uafhængige undersøger, Yanghee Lee, at Myanmar's regering nægtede at samarbejde med hende eller lade hende besøge landet. Ifølge Yanghee gælder hendes indrejseforbud så længe, hun arbejder som FN's undersøger, og hun kalder det "en tydelig indikation på, at der sker noget forfærdeligt i Rakhine".

I januar erkendte Myanmar's mi-

litær imidlertid for første gang, at sikkerhedsstyrker og landsbyboere havde dræbt 10 tilfangetagne rohingyaer og kastet dem i en massegrav uden for landsbyen Inn Din. Ved hjælp af satellitfotos og vidneudsagn har Amnesty tidligere dokumenteret, at netop Inn Din var udsat for en regulær massakre, da militæret rykkede ind den 25. august sidste år.

Ud over afsløringerne af den etniske udrensning i Myanmar har Amnesty International også dokumenteret omfanget af den forfølgelse og diskrimination, som rohingyaerne i årevis har været udsat for.

"Deres rettigheder bliver krænket dagligt, og undertrykkelsen er kun blevet værre i de senere år", siger Anna Neistat, Amnestys chef for research.

På den baggrund har Amnesty, for første gang siden Sydafrika, betegnet behandlingen af en etnisk gruppe – rohingyaerne i Myanmar – som apartheid.

Foto: Reuters/Lucas Jackson

Guantánamos sidste kunst: Tøjstumper, stykker fra en sham-pooflaske og tandtråd er blandt delene i dette skib, bygget af Guantánamo-fangen Moath al-Alwi. For nylig blev det udstillet sammen med en række malerier og skulpturer, lavet af fangelejrens indsatte. Udstillingen kan dog blive den sidste af sin slags. USA har besluttet, at militæret fremover er ejer af fangerens kunst, og ifølge advokater for flere fanger planlægger militæret at brænde værkerne.

”

Nogen har været fodslæbende og kørt med håndbremsen trukket

Claus Juul, jurist i Amnesty Danmark, til Ritzau. Organisationen Refugees Welcome og mediet Radio24syv har afdækket, at danske myndigheder i mere end et år ignorerede en dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og fejlbehandlede sager om humanitært ophold.

Foto: Scampl / Mads Claus Rasmussen

MENNESKERETTIGHEDSPRIS TIL TIDLIGERE BØRNEHJEMSDRENG

Som 12-årig blev Poul-Erik Rasmussen anbragt på drengeheimmet Godhavn i Nordsjælland, hvor han og mange andre børn blev udsat for både fysiske og psykiske overgreb. Før jul modtog han Menneskerettighedsprisen 2017 for sin årelange kamp for at få retfærdighed for de anbragte børn, der gennem årene har været udsat for myndighedernes svigt.

"Menneskerettighedsprisen er et kæmpe skulderklap og giver os modet til at blive ved med at kæmpe for anbragte børns rettigheder. For hvis der ikke er nogen, der råber højt, sker der jo ikke noget", sagde Poul-Erik Rasmussen til Institut for Menneskerettigheder, der sammen med Amnesty og andre står for prisuddelingen.

Foto: Scampl / Jekesai

Farvel til despoten: Zimbabwes parlament modtager nyheden om, at landets præsident igennem 37 år, Robert Mugabe, er tvunget fra magten. Mugabe (93) styrede i årtier Zimbabwe med hård hånd, mens kritikere og andre blev udsat for fængslinger, tortur og drab.

Amnesty Internationals mission er at dokumentere og aktionere imod alvorlige krænkelse af menneskerettighederne. Over 70 researchere udarbejder hvert år omkring 100 rapporter om brud på menneskerettighederne verden rundt. I hvert nummer sætter AMNESTY fokus på en udvalgt rapport.

Sådan afdækkede Amnesty onlinechikane i Danmark

Både regeringen og Socialdemokratiet vil styrke indsatsen mod krænkelse på nettet. Det sker, efter at Amnesty har dokumenteret, at danske kvinder risikerer tilsvinger og trusler om voldtægt eller død, når de debatterer online.

Af Nora Rahbek Kanafani | Illustration: Rasmus Meisler

"Det er voldsomt og komplet uacceptabelt."

Ligestillingsminister Karen Ellemann (V) var klar i mælet, da hun i november blev præsenteret for Amnestys nye undersøgelse af onlinevold og -chikane mod danske kvinder. Også hendes kollega, justitsminister Søren Pape (K), lagde op til at skærpe straffen for krænkelse på nettet, ligesom socialdemokraterne foreslog at oprette et nationalt center til efterforskning af krænkelse online.

Nogle måneder forinden havde Helle Jacobsen, programleder for køn i Amnestys danske afdeling, sammen med kolleger fra Amnesty-afdelinger verden over, iværksat en ny undersø-

gelse om trusler mod kvinder på de sociale medier.

"Vi havde en formodning om, at onlinechikane rettet mod kvinder er vokset i takt med, at den politiske debat i højere og højere grad finder sted på sociale fora på nettet. Vi vidste fra amerikanske undersøgelser, at kvinder modtager flere trusler end mænd, og at truslerne i højere grad er af seksuel og sexistisk karakter, men vi anede intet om omfanget eller om, hvilke konsekvenser det har for kvinderne og deres aktiviteter online. Det satte vi os for at undersøge", fortæller Helle Jacobsen.

Amnestys spørgeskemaundersøgelse i otte vestlige lande tegnede et billede af et udbredt problem med

onlinechikane rettet mod kvinder. Værst i USA, hvor 33 procent af kvinderne meldte om trusler og chikane i mindst ét tilfælde. I Danmark svarede 17 procent af alle kvinder, at de havde oplevet onlinechikane mindst én gang, og blandt den gruppe svarede 32 procent, at trusler på sociale medier fik dem til at frygte for deres fysiske sikkerhed. 36 procent svarede, at de efterfølgende oplevede stress, frygt eller panikanfald. Næsten halvdelen oplevede lavere selvværd eller tab af selvtilid.

Angst, søvnløshed og depression

Undersøgelsen gjorde indtryk, fortæller Helle Jacobsen:

"Vi kunne se, at kvindernes reaktion

24% brugte sociale medier mindre eller stoppede helt med at bruge dem

17% af danske kvinder er mindst én gang blevet udsat for trusler og chikane online

på onlinechikanen på mange måder er den samme, som når folk udsættes for vold eller overgreb i "offline-verdenen"; angst, søvnløshed og depression".

Mange kvinder fortalte også, at de var begyndt at afholde sig fra at debattere bestemte emner af frygt for flere trusler.

"Kvinderne fortalte, at de var begyndt at underkaste sig selvcensur. 24 procent begyndte at bruge sociale medier mindre eller stoppede helt. Den melding bekræftede vores mistanke om, at onlinechikanen udgør en trussel mod den demokratiske samtale og risikerer at begrænse kvinders ytringsfrihed", siger Helle Jacobsen, som i månederne op til kommunal-

Sonja Marie Jensen, Socialdemokratiet, kommunalpolitiker i Nyborg

"Siden en trussel, der gik på at brænde mit hjem ned, har jeg – fuldstændig ubevidst – ikke debatteret på Facebook. Jeg blev spurgt af en avis et halvt år efter, hvad der var sket, og det gik op for mig, at det havde jeg faktisk ikke gjort. Og i dag bliver jeg kritiseret for, at jeg lægger noget op til debat, men at 'du gider alligevel ikke at diskutere med os', og det er sådan set rigtigt nok. Jeg er blevet helt vildt hæmmet i at diskutere på de sociale medier".

Marjan Ganjjou, Det Konservative Folkeparti, kommunalpolitiker i Høje-Taastrup

"Jeg er ikke ligeglad med chikane. Jeg rationaliserer for ikke at blive ramt af det. Men jeg bliver ramt. Jeg bliver sådan lidt: Hvor meget skal jeg integreres, før jeg bliver accepteret? Jeg spiser svinekød, er lys i huden, holder dansk jul. Men jeg har også mine egne rødder, iranske venner, iranske fester, iransk nytår. Så jeg har begge verdener, men det er, som om det ikke er godt nok. Jeg hører også, at jeg er for integreret, at jeg ikke er en rigtig iraner. At jeg er en luder. Eller bare: 'Du er kvinde, hvad laver du i politik?'"

Isabella Arendt, Kristendemokraterne, kommunalpolitiker i København

"Den digitale chikane har påvirket, hvordan jeg bruger sociale medier. Jeg skriver stadigvæk meget, hvad jeg tænker og føler, og hvad jeg synes, er det rigtige. Men jeg kan også godt tænke, om det er værd at tage den der debat (...). Jeg har haft de der dage, hvor jeg tænker 'okay, nu tager jeg lige en pause'. Der har været gange, hvor jeg bogstaveligt talt kom grædende hjem og måtte aflyse alt den dag".

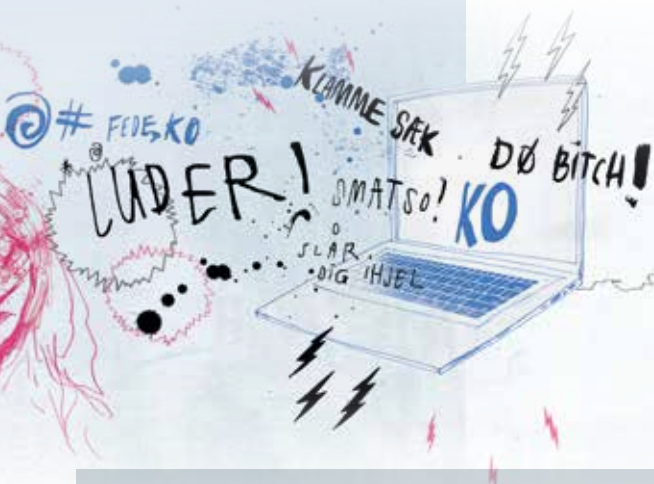

GUIDE
Se hvordan du beskytter dig selv og andre online i Aktivisten på side 37.

Undersøgelsen er foretaget i Danmark, Italien, New Zealand, Polen, Spanien, Sverige, Storbritannien og USA. I Danmark viste undersøgelsen, at:

- 17 % af danske kvinder mindst én gang er blevet udsat for trusler og chikane online
- I 67% af tilfældene udførte helt fremmede den digitale chikane
- I 19 % af tilfældene blev kvinderne udsat for trusler om fysiske overgreb
- I 45 % af tilfældene blev kvinderne udsat for sexistisk og kvindejendisk digital chikane
- 32 % af de ramte kvinder var bekymrede for deres fysiske sikkerhed efter digital chikane
- 36 % af de ramte oplevede stress, angst og panikanfald
- 24 % af de ramte brugte sociale medier mindre eller stoppede helt med at bruge dem

36%
oplevede
stress,
angst og
panikanfald

- valget rejste Danmark rundt for at tale med kvindelige lokalpolitikere fra samtlige partier.

Kvinder får flest trusler

De seneste år er det fra flere sider blevet afsløret, hvordan kvindelige politikere er mere udsatte for trusler og chikane end deres mandlige kolleger. Forrige sommer afslørede den britiske avis The Guardian, at kvindelige politikere i Storbritannien, USA og Australien udsættes for omtrent dobbelt så mange hadefulde kommentarer og trusler om vold end deres mandlige kolleger. Og at kommentarerne var mere personlige, grovere og langt oftere af seksuel og sexistisk karakter.

19 kvindelige politikere mødtes med Amnesty og lod sig interviewe om deres erfaringer med onlinechikane. Alle havde de modtaget tilsvinger eller trusler, nogle af dem voldtægts- og dødstrusler.

”Flere af politikerne var meget i tvivl om, hvorvidt de ønskede at stå frem med navns nævnelse. Mange

var nervøse for at blive opfattet som ’klynkere’, der ikke kunne tåle mosten i politik”, siger Helle Jacobsen. ”Men heldigvis endte de alle med at stå frem. Det var vigtigt for at få slået fast, at onlinechikane er et problem på tværs af politiske skel. Det er kvindernes identitet, der køres på, langt mere end deres politiske holdning”.

Firmaer må tage ansvar

Ligesom de andre deltagere i undersøgelsen fortalte flere af lokalpolitikere, hvordan chikanen havde fået dem til enten bevidst eller ubevidst at holde sig fra at debattere bestemte emner på de sociale medier, ofte flygtninge- eller kønspolitik.

”Vi risikerer simpelthen, at færre kvinder ønsker at blande sig i den politiske debat, fordi konsekvenserne for dem er for store. Det er særligt bekymrende i lyset af, at kvinder i forvejen er stærkt underrepræsenteret i kommunalpolitik”, siger Helle Jacobsen.

Hun peger på, at det både er regeringen og internetfirmaerne, der må træde til, hvis der skal ske en forbedring af kvinders deltagelse i den offentlige debat. I alle de otte lande, som Amnesty har foretaget undersøgelser i, siger et markant flertal af kvinderne, at deres regerings indsat og politik på området er utilstrækkelig. Kun 18 procent af de adspurgte kvinder mener, at medievirksomheder som Twitter og Facebook håndterede deres klager om chikane og trusler på en passende måde.

”Både politikere og sociale medievirksomheder er tvunget til at tage dette problem langt mere alvorligt. De bør sikre, at kvinder kan deltage i den offentlige debat, også på de sociale medieplatforme, uden at frygte for represalier”, siger Helle Jacobsen.

Amnesty Danmarks næste skridt er en undersøgelse af kvindelige folketingsmedlemmers erfaringer med chikane. Ø

AMNESTYS VEJ TIL BEDRE ONLINE SIKKERHED

1. 4.000 kvinder i otte vestlige lande, heriblandt Danmark, besvarer spørgeskemaer om onlinetrusler. Undersøgelsen viser, at 23 procent af kvinderne har oplevet chikane online.
2. Amnesty Danmark supplerer undersøgelsen med interview med 19 kvindelige kommunalpolitikere fra samtlige partier. Alle har oplevet gentagne trusler online.
3. Medierne dækker Amnestys research bredt og stiller politikerne spørgsmål til, hvad der bør gøres.
4. Politikerne reagerer: Justitsminister Søren Pape vil hæve strafferammen for sexkrænkelser på nettet fra seks måneder til to år. Socialdemokratiet fremlægger forslag om et nationalt center til efterforskning af krænkelser på nettet.
5. På baggrund af researchen udarbejder Amnesty i skrivende stund anbefalinger til de danske politikere og afholder møder med dem for at styrke sikkerheden på nettet.

FOTO: K. Gaugler

Danskeren bag hjælpen til Vietnams bådflygtninge

For 39 år siden blev genbosættelser løsningen på tidens mest overvældende flygtningekrise.

Af Bjarke Windahl Pedersen

Året er 1979. I årene efter Vietnamkrigen stævner tusinder og atter tusinder af vietnamesere ud i skrøbelige både for at slippe væk fra det nye kommunistiske styre. Selvom de er i

livsfare på havet, bliver de afvist af nabolandene, og opgaven med at løse "flygtningekrisen i Indokina" lander på bordet hos FN's nyudnævnte højkommisær for flygtninge, den tidligere danske statsminister, Poul Hartling (V).

"Alle var vi overvældede af problemernes størrelse", skriver Hartling i sine erindringer, hvori han ridser udfordringerne op. Det er udelukket, at vietnameserne

selv vender tilbage til Vietnam. Og fra nabolande som Thailand og Malaysia lyder kravet, at man kun vil tage flygtningene i land, hvis omverdenen træder til og hjælper med at genbosætte dem. Det bliver også den løsning, Hartling går efter, da lande fra hele verden samles til FN-konference i Genève i juli 1979.

"Hvis det hele gik godt, ville en konference kunne være en hjælp. Hvis ikke, kunne det blive en katastrofe for

arbejdet", skriver Hartling om konferencen, der, som Dagbladet Information har beskrevet, også i danske medier dengang trækker opmærksomhed:

"Hvordan løser man et spørgsmål om en halv million – måske snart en million – menneskers fordrivelse fra land og hjem?", spørger Jyllands-Posten i sin leder, og svarer selv:

"Men katastrofens virkning kan afbødes, såfremt verden viser flygtningene den forståelse, disse ulykkelige rimeligvis har krav på."

Gæstfrihed og forståelse

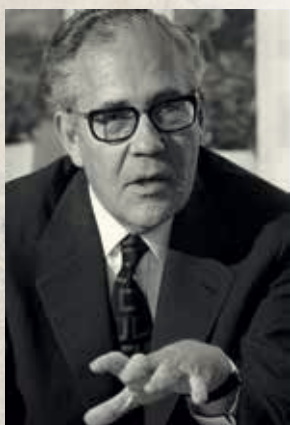
Hartlings bekymringer viser sig ubegrundede. FN's flygtningeorganisation har forinden afholdt en række konsultationer med enkelte lande for at søge løsninger og undgå politiske slagsmål. Og efter de møder er landenes samlede vilje til at modtage bådflygtninge steget fra 53.500 til 124.500 mennesker om året.

"Staterne kom med en vilje til at gøre en kraftanstrengelse, politiske debatter blev – næsten – undgået, interessen for at hjælpe bådflygtningene fik en kraftig indsprøjtning, og resultatet blev, at et større tal end nogensinde kunne genbosættes, og at

forøgede og nødvendige pengemidler til denne indsats blev tilvejebragt", skriver Hartling om topmødet i sine erindringer. Dog nages han af én ting. Som modsvar til genbosættelserne kræver FN-landene, at Vietnam aktivt forhindrer sine borgere i at sejle ud.

"Efter humanitære principper må folk, der føler sig tvunget dertil, have ret til at flygte, og det kan ikke godkendes, at den stat, som de ønsker at flygte fra, tvangsmæssigt søger at hindre dem", reflekterer Hartling. Men han er ikke i tvivl om, at genbosættelsen af mere end en million vietnamesiske flygtninge er en bedrift at være stolt over:

"Ingen kan vente, når man flytter hundredtusinder fra et tropisk, asiatisk land til en række andre egne i verden, med andet klima, anden kulturbaggrund, andet livsmønster og fremfor alt andet sprog, at et sådant foretagende skal forløbe uden vanskeligheder. Der er store personlige problemer for hver enkelt gemt i den slags omvæltninger. Når det er sagt, må det fastslås, at efter alt hvad vi ved, er det gået forbavsende godt. (...) Gæstfrihed og forståelse er blevet udvist af modtagerlandene, energi og livsmod af flygtningene." ◊

Poul Hartling (1914-2000) og UNHCR's indsats blev grundstenen for FN's kvoteflygtningeprogram, som siden har løftet millioner af mennesker fra krig til sikkerhed.

Scampix/Karl Höver

I forreste linje

Menneskerettighedsforkæmpere er under et større pres end nogensinde før. De bliver chikaneret, udsat for tortur, fængslet og slået ihjel for deres kamp for retfærdighed. Regeringer, virksomheder og væbnede grupper gør alt, hvad de kan, for at lukke munden på dem.

Af Bjarke Windahl Pedersen | Illustration Mikkell Henssel

"Når de vil dræbe mig, så gør de det".

Sådan sagde den honduranske miljøaktivist Berta Cáceres i 2013 til mediet Al-Jazeera.

I dag ved vi desværre, at Berta Cáceres fik ret. En nat i 2016, klokken 01, blev døren til hendes soveværelse åbnet udefra. Seks skud senere efterlod en eller flere gerningsmænd hende blødende på gulvet, hvor hun kort tid efter døde.

Selvom Berta Cáceres i årevis havde levet med trusler mod hende selv og sin familie, så var hun på et område alligevel det atypiske offer. For Berta Cáceres var både nationalt og globalt kendt. Hun havde modtaget flere internationale priser for sit forsvar for oprindelige folk i Honduras, hvor stærke økonomiske interesser ofte har trumfet lokales basale rettigheder. Organisationer som Amnesty International fulgte hendes virke og søgte at beskytte hende. Hvor sårbart det end er at være menneskerettighedsforkæmper i lande, hvor vold og straffrihed regerer, så giver den slags profilering dog en flig af beskyttelse, som mange andre forkæmpere ikke har. Dem, som vi andre først lærer navnene på, når det er for sent at hjælpe.

På den måde fortæller drabet på Berta Cáceres en trist historie, som rækker ud over Honduras. Hvad end det handler om jordrettigheder, arbejdstagerrettigheder, ligestilling eller noget så grundlæggende som ytringsfrihed, så bliver det farligere at forsvare menneskerettighederne.

Siden FN for tyve år siden vedtog en erklæring, der forpligter verdens stater til at anerkende menneskerettighedsforkæmpernes afgørende arbejde og beskytte dem mod forsøg på at bremse deres fredelige kamp, er 3.800 mennesker blevet dræbt. Og de nyeste tal fra organisationen Front Line Defenders fortæller, at udviklingen kun går den gale vej: Fra 145 dræbte i 2014 til 312 i 2017.

Stå sammen med de modige

Derfor har Amnesty nu har indledt kampagnen MODIG. Målet er at støtte de aktivister, som med fredelige midler trodser frygten og tager kampen for egne og andres rettigheder verden over, forklarer Salil Shetty, generalsekretær i Amnesty International:

"Uden deres mod, ville vores verden være mindre retfærdig og lige. Derfor opfordrer vi i dag alle – ikke bare

verdens ledere – til at stå skulder ved skulder med menneskerettighedsforkæmperne og beskytte de modige."

Som Berta Cáceres' datter forklarer det, handler det også om at bekæmpe frygten hos os andre:

"Selvom motiverne bag angrebene er forskellige, så er de alle udtryk for ønsket om at lukke munden på enhver, der taler imod uretfærdighed og udfordrer magten. Angrebene sender bølger igennem de enkelte samfund og skaber en ond cirkel af frygt, som underminerer alles rettigheder".

De trodser frygten

I dette tema møder du en række aktivister, som gennem deres mod og vilje giver styrke og håb til utallige andre. Desværre har de også det til fælles, at myndighederne med trusler, overvågning, chikane, vold og fængslinger strammer skruen om dem.

Hvordan de står imod presset, fortæller nogle af dem selv. Andre må vi fortælle om på afstand, da de i øjeblikket sidder fængslet og derfor ikke kan komme til orde.

Fælles for dem er, at de trodser frygten og på vores fælles vegne stiller sig i forreste linje. ◊

Sidste kvinde på kontoret. Myn-
dighederne har lukket de fleste af
organisationen CEWLAs aktiviteter
for voldsramte kvinder i Egypten.

”Hvis man mister håbet, dør man”

I over et år har advokaten Azza Soliman levet i skyggen af en retssag, som hun aldrig formelt er stævnet i, og som hun aldrig ved, hvornår kommer – men som kan sende hende i fængsel på livstid. Hun kan ikke forlade Egypten på grund af et udrejseforbud, og hendes bankkonti er indefrosset. ”Noget inde i mig er gået i stykker”, siger Azza Soliman, som AMNESTY har besøgt i Kairo.

Af Rosa Hamilton | Foto Khalid Abdo

Kairo: En dag i 1985, da Azza Soliman var 20 år, mødte det egyptiske politi op i hendes hjem og arresterede hende for øjnene af hendes forældre og seks søskende.

”Det var i en periode med stor politisk uro, og jeg havde deltaget i nogle studenterdemonstrationer. Men jeg

var ung og naiv og politisk helt uerfaren, så jeg fik et chok, da politiet hentede mig”, siger Azza Soliman.

Hun blev afhørt en hel lang dag om sine venner og om, hvorfor hun deltog i demonstrationerne. I dag betragter hun det som en skelsættende begivenhed i sit liv.

”Når et menneske bliver arresteret, sker der én af to ting: Enten bliver man skræmt fra vid og sans og tør aldrig mere sige regimet imod. Eller også bliver man stærk. Jeg blev stærk”, siger Azza Soliman.

Lige siden har hun kæmpet mod ulighed og uretfærdighed og stædigt

påpeget overgreb og undertrykkelse. Og fra midten af 1990'erne, da hun dannede Center for Egyptian Women's Legal Assistance (CEWLA), er hun især blevet de fattige og marginaliserede kvinders stemme. I årevis har hun været en torn i øjet på skiftende egyptiske regimer, fordi hun talte højt om myndighedernes overgreb, men alligevel formåede hun at fortsætte sit arbejde, indtil hun den 19. november 2016 blev stoppet i Kairos lufthavn på vej til Jordan.

Her kunne hun konstatere, at hun havde fået udrejseforbud. Et par uger senere opdagede hun, at såvel hendes private som hendes advokatfirmas bankkonti var blevet spærret. Den slags kræver imidlertid en dommerkendelse, og da banken ikke kunne fremvise en sådan, anmeldte Azza banken til politiet.

To døgn senere, den 7. december 2016 om morgenen, blev hun arresteret på sin private bopæl, og nyheden bredte sig som en løbeild i det egyptiske menneskerettighedsmiljø. I løbet af formiddagen troppede 68 advokater op på politistationen, hvor Azza var tilbageholdt, og FN udsendte en formel protestnote.

"Udrejseforbuddet, indefrysningen af mine konti, og arrestationen – det hele er forfatningsstridigt", siger Azza Soliman.

Samme dag blev hun underkastet et seks timer langt og rodet forhør af en undersøgelsesdommer. Her gik det op for hende, at hun var mistænkt for blandt andet at modtage penge fra udlandet med det formål at skade Egypten, og at hun var blevet en

del af myndighedernes heksejagt på NGO'erne i landet.

Hængt ud i medierne

Efter forhøret i december 2016 blev Azza Soliman løsladt mod en kaution på cirka 7.000 danske kroner, som hendes kollegaer skillingede sammen til. Men i dag, over et år senere, er hun stadig ikke blevet afhørt eller præsenteret for et anklageskrift. På grund af udrejseforbuddet har hun mistet sin hovedindtægt som konsulent for FN, UNDP, UN Women og for en række arabiske regeringer og internationale organisationer, fortæller hun.

I stedet forsøger hun nu at leve af sin advokatvirksomhed. Men den går ikke godt.

"Forestil dig, hvad det betyder for en advokat at blive hængt offentligt ud i medierne. I ugevis blev jeg fremstillet som mangemillionæren, der skovler penge ind fra udlandet for at skade Egyptens rygte. De påstod også, at min advokatvirksomhed var ulovlig, og at jeg havde snydt for 32 millioner pund i skat. 32 millioner", siger hun og griner. "Den slags omtale får ikke kunderne til just at strømme til".

Men latteren dækker over dyb udmattelse. Hun har appelleret både udrejseforbud og indefrysning af bankkonti, men intet hørt, og hun aner ikke, hvornår hun bliver slæbt for retten.

I værste fald risikerer hun en livstidsdom. I bedste fald skal hun bruge adskillige år på retssager, appelsager og nye retssager i en uendelighed.

"Det er et helvede", siger hun. "Jeg kæmper for at holde modet oppe, men der er dage, hvor jeg frygter, at jeg ikke har kræfter nok. Hvor jeg ikke ved, hvorfra jeg skal få energi til at leve".

Da politiet brød ind i hendes hjem sidste år, var der noget, der gik i stykker inde i hende, siger hun.

"De invaderede mit private hjem og ødelagde min evne til at føle mig tryk. I tre måneder turde jeg ikke gå rundt i undertøj hjemme i min egen lejlighed, for tænk, hvis de pludselig kom igen?"

Værre end nogensinde før

Der er ikke noget nyt i, at menneskerettighedsaktivister bliver forfulgt i Egypten. Skiftende regimer har slået

ned på civilsamfundet igennem årtier, men det har aldrig været så slemt som nu, siger Azza.

I dag nægtes de fleste internationale menneskerettighedsorganisationer adgang til landet, og deres websites er blevet spærret.

"Det er en politistat, et diktatur, med vold og blod og blottet for retssikkerhed. Under Mubarak havde NGO'erne trods alt et vist råderum, han gav dem lov til at råbe op. Men al-Sisi vil bringe os til total tavshed. Civilsamfundet bliver konstant indskrænket. Ingen kan sige noget længere", siger Azza Soliman.

Regimet legitimerer nedslaget med "kampen mod terror." Og efter det værste terrorangreb i Egyptens nyere historie den 24. november 2017, da over 300 blev skudt ned under fredagsbønnen i al-Rawda-moskeen i det nordlige Sinai, gjorde chefen for den statslige informationstjeneste, Diaa Rashwan, menneskerettighedsorganisationerne til medansvarlige:

"Denne modbydelige forbrydelse er en advarsel til alle de organisationer, som driver forretning ved at hejse banneret for 'menneskerettigheder og friheder.' Det er på tide, de forstår, at deres fabrikerede rapporter med deres myriader af overdrivelser og falske informationer gør dem til gerningsmændenes 'partnere', omend utilsigtet, ved at give terroristerne en undskyldning for deres forbrydelser", udtalte han samme dag.

I maj 2017 underskrev præsident al-Sisi en ny NGO-lov, som bringer alle organisationer direkte under efterretningssvæsenets kontrol og forbyder enhver aktivitet, som anses for "politisk", "til skade for den nationale sikkerhed", eller som ikke er i tråd med "regeringens program for social udvikling". Ingen rapport må udgives, ingen research foretages, intet projekt implementeres uden forhåndsgodkendelse. Loven træder i kraft i maj 2018.

Lagt for had i medierne

En del menneskerettighedsorganisationer har allerede fået deres kontorer lukket, og Azza Solimans organisation, CEWLA, fik i 2016 afslag på alle projektansøgninger. I dag er CEWLA's tilflugtssted for voldsramte kvinder blevet lukket. Det er slut med

”

I ugevis blev jeg fremstillet som mangemillionæren, der skovler penge ind fra udlandet for at skade Egyptens rygte

Azza Soliman, advokat

Foto: Rene Clement

**STØT
AZZA SOLIMAN**

58.753 danskere har allerede skrevet under på kravet til de egyptiske myndigheder om at afslutte alle anklager mod Azza Soliman.

Du kan støtte Azza på
www.amnesty.dk/azza

► seminarer, workshops, rundbords-samtaler og psykologisk støtte til voldsofrene. CEWLA's samarbejde med fem centre uden for Kairo har Azza også måttet opgive, og kun hovedkontoret i Kairo er tilbage. Her er personalet beskåret med en tredjedel,

”

Denne modbydelige forbrydelse er en advarsel til alle de organisationer, som driver forretning ved at hejse banneret for ”menneskerettigheder og friheder”

Diaa Rashwan, chef for den egyptiske stats informationstjeneste

og antallet af kvinder, der får juridisk rådgivning, er blevet dramatisk reduceret.

”Det er blevet en konstant kamp at bevare håbet”, siger Azza Soliman.

Hun blev første gang lagt for had af de regimetro medier, da hun i januar 2015 meldte sig som vidne til en politibetjents drab på den 32-årige Shaimaa al-Sabbagh, der som del af en lille, fredelig demonstration ville lægge blomster på Tahrir-pladsen i

Kairo til minde om 2011-revolutionens dræbte.

Også dengang blev Azza udråbt som Egyptens fjende, og at hun ikke for længst har givet op, tilskriver hun sin opdragelse.

Hendes far havde en lille købmansbutik i Kairos centrum, og både han og moren var analfabeter. Men de var ”ekstremt bevidste og vidende”, siger Azza, og de formåede at sende alle deres syv børn – to sønner og fem døtre – på universitetet.

”Mine søstre og jeg blev indprentet, at ægteskab langt fra er det eneste saliggørende for en pige. Det vigtigste var aldrig at lyve og altid at arbejde! Det var de to grundværdier, jeg voksede op med”, siger Azza Soliman.

Den mærkelige i flokken

Da hendes mor ikke ønskede at blive boende hos sin mands familie, sparede hun i hemmelighed op og købte sig sit eget lille hus i en af Kairos daværende forstæder. Så flyttede hun ind med sine børn og sagde til Azzas far: Hvis du har lyst, kan du komme og bo sammen med os.

Det gjorde han.

AZZAS ARBEJDE FOR DE EGYPTISKE KVINDER

Azza Solimans organisation CEWLA tilbyder juridisk assistance, støtte og læseundervisning til fattige kvinder og overlevere af vold og voldtægt. Analfabetisme er udbredt i Egypten – særligt blandt kvinder. I 2013 afslørede en rundspørge, at 99 procent af alle kvinder i landet havde oplevet en eller anden form for seksuelt overgreb.

Azzas mor er lyshudet og blond som en europæer, hvilket i Egypten anses for at være et ideal, og det samme er to af Azzas søstre. Men Azza er mørk og sorthåret, og når naboer og andre faldt i svime over de lyse søstre, protesterede moren altid og sagde: ”Nej, det er Azza, der er den kønneste!”

”Det betød, at jeg altid har opført mig, som om jeg var smuk”, griner Azza. ”Og selv om folk lo af mig, så gav det mig stor selvtillid. Jeg har altid været en drengepige, jeg sloges med de andre børn i gaden og fandt mig ikke i noget, men folk mente jo, at jeg var lidt mærkelig”.

På spørgsmålet om, hvad der får hende til fortsætte kampen, svarer hun:

”Jeg har ikke noget valg. Hvis man mister håbet, dør man. Jeg er drevet af håbet om, at situationen en dag bliver mindre vanskelig, og at vi får tilkæmper os et større råderum. Og så giver det mit liv mening, når jeg har held til at hjælpe de kvinder, jeg arbejder med. Det gør mig glad. Jeg møder en utrolig støtte og solidaritet i mit arbejde i CEWLA. Og at vide, at jeg ikke er alene, det holder mig oppe”. ☺

Artiklen er skrevet under pseudonym.

Foto: Scanpix/Asmaa Waguih

Tahrirpladsen i Kairo, juni 2014: Egyptiske kvinder står sammen i protest, efter at en større gruppe mænd ugen før krænkede en kvinde seksuelt under indsættelsen af landets præsident al-Sisi.

Lim Mony føres til retten, anklaget i en skandale der involverer en leder fra Cambodjas i dag forbudte oppositionsparti. August 2016.

Frihed i lænker

Lim Mony og hendes fire kolleger, som arbejder for menneskerettigheder i Cambodja, sad fængslet i 427 dage uden dom. I dag er deres frihed fortsat begrænset. "Vi holder øje med jer", lød beskeden fra myndighederne ved løsladelsen.

Af Nina Trige Andersen

Phnom Penh: Før interviewet kan gå i gang, bliver mobiltelefonerne indsamlet og bragt uden for lokalet. De fire menneskerettighedsforkæmpere fra den cambodjanske organisation Adhoc ved, at myndighederne overvåger hvert et skridt, de tager, og hvert et ord, de ytrer. Det er midt i juli 2017, og omtrent to uger siden de – uden varsel eller nærmere forklaring – blev løsladt efter 427 dages varetægtsfængsling. En uventet frihed, der alligevel ikke føles som frihed.

Mere end et halvt år senere venter de fortsat på retssagen. Ikke blot Adhoc, men hele landets NGO-sektor er under stigende pres. Det skyldes ikke mindst, at regeringspartiet Cambodian People's Party (CPP) frygter at

tabe det nationale valg, der skal finde sted i sommeren 2018.

"Vores arbejde handler om at opdag de negative ting, der sker i samfundet – især regeringens håndtering af menneskerettigheder – og at vise disse ting frem i offentligheden. Derfor er regeringen utilfreds, og de har altid ønsket os bag tremmer", fortæller Lim Mony, der arbejder med kvinders rettigheder for Adhoc.

Cambodja har en lang tradition for undertrykkelse af fagforeninger og NGO'er. Alligevel vakte sagen om The Adhoc Five – som Lim Mony, Ny Sokha, Nay Vanda, Yi Soksan og Ny Chakrya blev kendt som – opsigt. Dels på grund af den lange varetægtsfængsling, dels fordi Adhoc er en veletable-

ret organisation i Cambodja. Desuden er anklagerne mod dem direkte forbundet til regeringspartiet Cambodia People's Party's (CPP) forsøg på at stække den politiske opposition.

Anklaget for bestikkelse

Anklagerne mod Adhoc Five knytter sig til en sag om den daværende næstkommanderende for landets største oppositionsparti Cambodia National Rescue Party (CNRP). Han blev i foråret 2016 anklaget for at have en affære med sin kvindelige frisør – med penge involveret – og The Adhoc Five blev anklaget for at have forsøgt at bestikke kvinden til tavshed om affæren. En besynderlig sag, som mange mener er fabrikeret fra ende til

► anden. Prostitutionsanklagerne blev siden frafaldet, men bestikkelsesanklagerne mod Adhoc Five opretholdt.

Siden er en række nye anklager rejst mod flere oppositionsledere, og i november tvangsopløste højesteret det store oppositonsparti.

The Adhoc Five må ikke udtale sig om deres sag, da den endnu ikke har været for retten. Men de 14 måneders fængsel, hvad det gjorde ved dem, og hvordan sagen påvirker deres arbejde, kan de godt fortælle om.

”Da myndighederne løslod os uden en fastsat dato for, hvornår retssagen ville begynde, var det en besked om, at vi netop ikke er frie”, forklarer Ny Sokha.

”Vi må ikke forlade landet, vi må ikke flytte adresse, vi må ikke tale om vores sag. Hvis vi gør noget, som irriterer myndighederne og de ledende politikere, bliver vi fængslet igen. Det er meget vanskeligt at passe sit arbejde som menneskeretsforsvarer under de betingelser”.

De stærkes ret

I fængslet Correctional Center 2 for kvindelige indsatte og børn under 18 år tilbragte Lim Mony 427 dage i en celle på fem gange ti meter, hvor de som regel var omkring 50 indsatte ad gangen.

”De stærke indsatte havde mest plads, de svageste mindre. Hvis man skulle på toilettet om natten, var der ingen plads at ligge på, når man kom tilbage”, fortæller Lim Mony. ”At leve så tæt sammen giver problemer med sygdomme og dårlig hygiejne, og det fører til vold, fordi alle kæmper for deres plads”.

Selvom hun aldrig før har været fængslet, taler hun ganske roligt om oplevelserne. Både Lim Mony og de andre har altid været klar over, at fængsel var en risiko.

Det vanskeligste var at sidde sammen med mordere og voldsdømte, siger de fire menneskerettighedsforkæmpere samstemmigt.

”Ifølge cambodjansk lov findes der ingen politiske fanger. Derfor sad vi sammen med andre indsatte”, siger Lim Mony.

”

Vi har ikke gjort andet end at arbejde for et bedre samfund

Phnom Penh: Sikkerhedsvagter arresterer en munk under en demonstration mod ekspropriation af jord foran en retsbygning i 2014. Tvangsflytninger har ramt tusindvis af cambodjanske familier de seneste år.

STØT TEP VANNY

I 2007 blev sønen Boeng Kak i Phnom Penh ”udlejet” til investorer, der ville fylde den, bygge luksusboliger og dermed oversvømme og nedrive de lokale beboeres huse. En af de centrale aktivister i den lokale modstand var Tep Vanny. På grund af sin aktivisme er hun blevet udsat for chikane, overfald og fængsling. I dag afsoner hun en dom på to og et halvt års fængsel. ”Det er tydeligt, at myndighederne bruger domstolene til at bure mig inde, lukke munden på mig, og nedbryde min ånd”, siger hun.

Amnesty har fulgt Tep Vannys arbejde tæt og aktioneret for hendes frihed. Du kan støtte Tep Vanny ved at kræve, at myndighederne øjeblikkeligt løslader hende og frafalder alle anklager på www.amnesty.dk/tep

Foto: Scarpix/Tang Chin

EN STAT UDEN KRITIK

Cambodja går til nationalt valg i sommeren 2018, men efter tvangsopløsning af det største oppositionsparti er der ingen reel udfordrer til regeringspartiet Cambodia People's Party (CPP). Civilsamfundet er under stigende pres, demonstrationer bliver forbudt, aktivister retsforfølges og fængsles – ofte uden rettergang – og politiet og hæren trænes i at bruge våben mod civile i forbindelse med demonstrationer. I sommeren 2017 tvangslukkede myndighederne det kritiske engelsksprogede medie Cambodia Daily og flere end 15 radiostationer.

I december varslede EU økonomiske sanktioner som reaktion på oppositionspartiets opløsning. Premierminister Hun Sen svarede, at Cambodja kan regne med Kina og ikke behøver hverken USA's eller EU's støtte.

Amnesty har løbende dokumenteret myndighedernes undertrykkelse af civilbefolkningen. "Premierminister Hun Sen og hans regering lader til at være fast besluttet på med alle midler at forvandle Cambodja til en stat uden plads til kritik," siger James Gomez, der er Amnesty Internationals chef for Sydøst-asien-området.

"Det føltes så forkert at skulle sidde fængslet med viden om, at dårlige mennesker, som er i gang med at ødelægge landet, går fri. Folk, der var dømt for forfærdelige ting, blev løsladt før tid, måske fordi de havde penge at betale med. Vi har ikke gjort andet end at arbejde for et bedre samfund, og vi kunne ikke engang få at vide, hvor længe vi skulle sidde fængslet. Den følelse af uretfærdighed var den største skuffelse".

Bragt til tavshed

Oplevelsen har sat sig sine spor i menneskerettighedsaktivisten.

"Når jeg taler om fængslet, kan jeg mærke anspændtheden i mit hjerte", siger Lim Mony.

Adhoc Five-sagen, overvågningen og den stadig hårdere kurs over for kritik har også sat spor blandt resten af landets NGO'er og aktivister. Da oppositionspartiet blev forbudt, havde regeringen forinden gjort det klart, at protester ikke ville blive tolereret. Det blev taget til efterretning i civilsamfundet, der forholdt sig tavst.

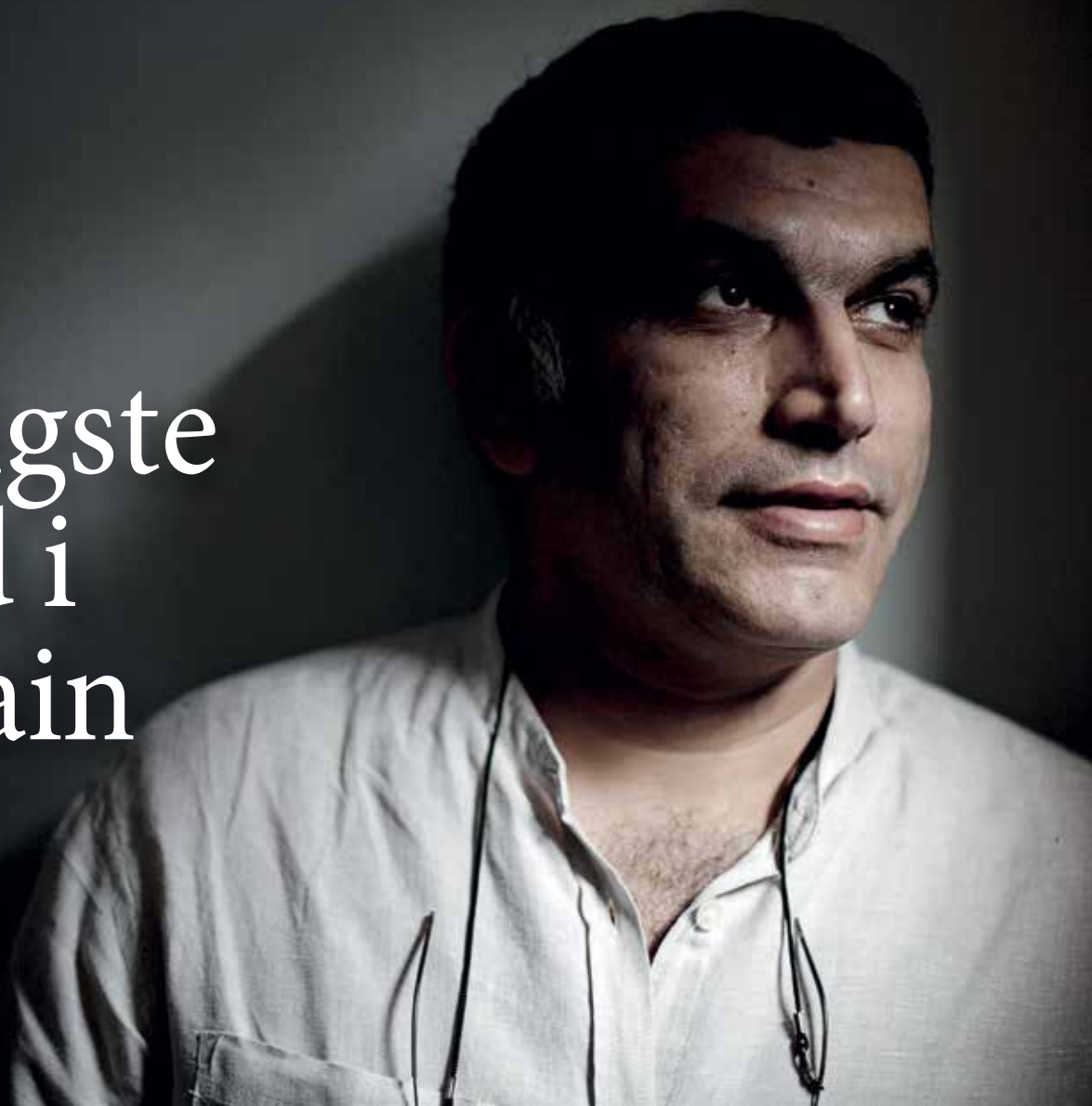
31. december 2017 blev kampagnen White Sunday lanceret med krav om løsladelse af 24 navngivne politiske fanger – heriblandt jordaktivisten Tep

Vanny – men hidtil har stort set kun eksilcambodjanere stået frem med støtte. Indenrigsministeriet gjorde det også straks klart, at enhver NGO, der bakkede op om White Sunday, ville blive undersøgt af myndighederne.

Også for de fire aktivister sker deltagelsen i protesterne for deres fængslede kolleger med en konstant frygt for igen at blive fængslet.

"Vores arbejde er fuld af udfordringer", siger Lim Mony. "Det er vilkårene, og det lever vi med. Men at regeringen direkte forsøger at forhindre os i at udføre vores arbejde, det er op-rørende". ☯

Den modigste mand i Bahrain

For syv år siden gik Nabeel Rajab forrest i de fredelige protester for demokrati og frihed i Bahrain. I dag sidder han fængslet, fordi han har kritiseret myndighederne i Bahrain og Saudi-Arabien. Mød manden, som fra fængselscellen fortsætter kampen for retfærdighed.

Af Ole Hoff-Lund

Man skal passe på med at ytre sig kritisk om myndighederne i Bahrain. Det ved den 53-årige Nabeel Rajab bedre end de fleste. For syv år siden gik han forrest i de store, folkelige protester for frihed og demokrati. I dag sidder han bag tremmer.

Her afsoner han en dom på to års fængsel for at have ”fornærmet myndighederne” og ”udbredt falske rygter i krigstid” i to tv-interview. Imens afventer han flere retssager, som kan koste ham yderligere 15 års fængsel.

En af dem handler om to tweets,

hvor han beskylder styret i Bahrain for tortur af fanger og kritiserer den saudiskledede koalition for at bombe uskyldige civile i Yemen. En anden sag skyldes et læserbrev i New York Times, som han skrev fra fængslet.

Gennem årene har Nabeel Rajab været ind og ud af fængsel utallige gange. Da han i 2014 blev løsladt efter en dom på tre års fængsel for at arrangere og deltage i demonstrationer, indledte han en europæisk rundrejse i håb om at skabe øget politisk pres på Bahrain og få sin mangeårige ven

og kollega, Abdulhadi al-Khawaja, løsladt. Abdulhadi, der er dansk statsborger, har siden 2011 afsonet en livstidsdom for påstået terrorvirksomhed.

Under sin rejse dukkede Nabeel Rajab uanmeldt op på Amnestys kontor på Gammeltorv i København for at sige tak for støtten. Om sin egen fængsling sagde han dengang til Morgenavisen Jyllands-Posten:

”Det er meget simpelt. Jeg blev fængslet for at kæmpe for demokrati og menneskerettigheder i mit land.

”

Jeg ved, at jeg risikerer flere år i fængsel for at skrive dette

Nabeel Rajab

Jeg demonstrerede for at ændre det politiske system fra et undertrykkende diktatur til et system med retfærdighed og lighed – et demokrati”.

Modtaget som en rockstjerne

En af Nabeel Rajabs gode venner er Brian Dooley, der arbejder i organisationen Human Rights First. Han fortæller, at Nabeel blev vakt som aktivist allerede i skoletiden, da hans lærer og flere klassekammerater blev arresteret og tvævet for at protestere mod styret.

I 2002 var Nabeel Rajab og Abdulhadi al-Khawaja med til at grundlægge Bahrain Center for Human Rights (BCHR), hvor Nabeel stadig har titel af præsident. I dag er BCHR forbudt i Bahrain og er nu flyttet til København, hvor Abdulhadi to døtre, Maryam og Zainab al-Khawaja, bor.

Da Brian Dooley besøgte Nabeel Rajab i Bahrain i sommeren 2011, var håbet om demokratiske reformer knust af militær og sikkerhedsstyrker. Ledende aktivister og oppositionsfolk var fængslet, og befolkningen var ramt af frygt:

”Vi rejste sammen rundt til landsbyerne og besøgte familierne til de dræbte og fængslede. Men folk på gaden var bange for at blive set sammen med Nabeel. Bare få måneder senere var billedet fuldstændig forandret. Befolkningen var gået fra chok til modstand. De virkede meget mere trodsige, og Nabeel blev modtaget som en rockstjerne mange af de steder, vi kom”, fortæller Dooley.

Klapjagt på aktivister

Det husker Nabeel Rajabs søn, Adam, tydeligt. Han studerer jura i

Newcastle, og han fortæller, at hans far gik under myndighedernes radar under klapjagten på kritikere i 2011.

”Men han ville ikke tie stille. Han fortalte medierne om de drab og overgreb, der fandt sted. Han kæmpede for sine fængslede venner. Det gjorde ham til en populær skikkelse i befolkningen. Pludselig ville alle tage billeder af ham. De stimlede sammen om os på gaden. Det var vi slet ikke vant til”, siger Adam Rajab, der aldrig har oplevet sin far belære sig om vigtigheden af menneskerettighederne.

”Men han smittede os med sin begejstring. Han viste os vejen og fik os involveret gennem sine handlinger”, siger Adam Rajab, hvis mor og lille søster bor i Bahrain.

Da han selv i august rejste på familiebesøg i Bahrain, gik der kun et døgn, før hætteklædte sikkerhedsstyrker dukkede op og førte ham til afhøring. Han fik udrejseforbud i to måneder, men fik dog mulighed for at besøge sin far i fængslet. Siden har han talt i telefon med ham.

”Det er karakteristisk for min far, at han aldrig mister håbet. Han er altid positiv. Selv når han har tilbragt seks måneder i isolationsfængsel, lyder han aldrig træt eller trist”, siger Adam Rajab. ”Jeg er stolt af ham”.

En høj pris

Men situationen i Bahrain er alvorlig, og Nabeel Rajabs mangeårige ven, Brian Dooley, mener, at undertrykkelsen har nået et punkt, hvor Nabeel Rajab vil blive straffet med flere års fængsel, uanset hvad verdenssamfundet siger.

”Men selv om prisen er høj, så tror jeg, at han fortsætter med at skrive kritiske artikler bag tremmerne. Mange mennesker i Bahrain har investeret meget politisk og følelsesmæssig tillid i ham. Der er store forventninger til ham, og han har ofte fortalt mig, at der hviler et stort ansvar på hans skuldre. Men det giver ham også energi, og han er drevet af en stærk følelse af retfærdighed”.

Så sent som i december lykkedes det Nabeel Rajab at få et indlæg bragt i Washington Post, hvori han kritiserer Donald Trump for at sælge militært isenkram for 25 milliarder kroner til Bahrain.

ET LUKKET LAND

De store, fredelige protester i Bahrain blev brutalt slået ned med hjælp fra Saudi-Arabien i marts 2011. Over 30 mennesker blev dræbt, og mindst 3.000 smidt i fængsel, hvor mange blev udsat for tortur.

Styret har lukket oppositionspartier og aviser, frataget en stribe oppositionsledere deres statsborgerskab og genindført dødsstraffen. Duginvis er dræbt i gadekampe med politi og militær.

Amnesty International nægtes adgang til landet i lighed med FN's særlige rapportør om tortur og de fleste internationale medier.

USA's tidligere præsident Barack Obama indførte betingelser for våbeneksport til Bahrain – en af dem var, at Nabeel Rajab skulle løslades. Donald Trump har ophævet dem og godkendte i september salg af kampfly for 25 milliarder kroner.

”Jeg ved, at jeg risikerer flere år i fængsel for at skrive dette. Men mine lidelser er intet i sammenligning med det, som Yemens børn er udsat for hver eneste dag, hvor de står over for bomber, sult og frygt”, skrev Nabeel Rajab.

For datteren Maryam al-Khawaja er sagen mod Nabeel Rajab et skoleeksempel på, hvordan Bahrain behandler de borgere, der kritiserer styret:

”Forestil dig, hvordan alle andre i Bahrain bliver behandlet, når selv en internationalt kendt menneskerettighedsforkæmper som Nabeel Rajab bliver sat i fængsel for at bruge sin ytringsfrihed på Twitter. Tusindvis af mænd, kvinder og børn sidder bag tremmer, men deres navne og ansigter kender vi ikke. Når vi ikke engang kan beskytte de modige forkæmpere, som stiller sig selv og deres familier i skudlinjen, hvilket håb har de andre så?”, spørger Maryam al-Khawaja. ♡

Foto: Scanpix/Linda Kasrup

Foto: ABO3LOV

STØT NABEEL RAJAB

29.208 danskere har tidligere støttet Nabeel Rajab ved at skrive under på kravet om, at Bahrain øjeblikkeligt løslader ham og frafalder alle anklager. Du kan støtte Nabeel på www.amnesty.dk/nabeel

FLERE END
3.800

AKTIVISTER ER DE SENESTE 20 ÅR
BLEVET SLÅET IHJEL PÅ GRUND AF
DERES ARBEJDE FOR
MENNESKERETTIGHEDERNE

De seneste år er livet som
menneskerettighedsaktivist
blevet farligere.

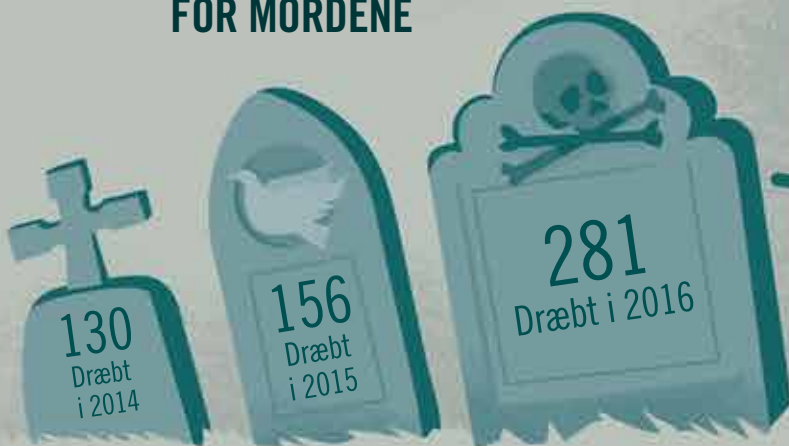
Med kampagnen MODIG vil
Amnesty International beskytte
de mennesker, som verden
over går forrest og sætter livet
på spil for at forsvare
menneskerettighederne

68%

AF TILFÆLDENE:
INGEN RETSFORFULGT
FOR MORDENE

**AKTIVISTER
I FARE**

312

MENNESKER BLEV I 2017 SLÅET
IHJEL FOR DERES ARBEJDE FOR
MENNESKERETTIGHEDERNE

AKTIVISTER BLEV
SLÅET IHJEL I

27
LANDE

80%

AF DRABENE FANDT STED I
BLOT FIRE LANDE: BRASILIEN,
COLOMBIA, MEXICO OG
FILIPPINERNE

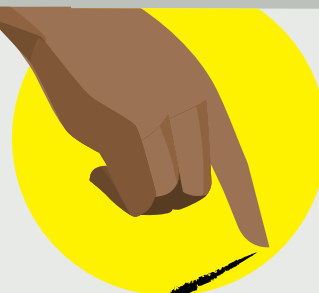
Disse metoder bruger regeringer til at lukke munden på menneskerettighedsaktivisterne

HVAD ER EN MENNESKERETTIGHEDSAKTIVIST?

En menneskerettighedsaktivist eller -forkæmper er en person, som alene eller sammen med andre handler for at forsvare og

fremme menneskerettighederne uden at anvende eller opfordre til vold, had eller diskrimination.

LATINAMERIKA ER DEN FARLIGSTE REGION AT VÆRE AKTIVIST I.

68%

AF DEM, DER BLEV DRÆBT I 2017, KOM HERFRA

I **63** LANDE BLEV AKTIVISTER UDSAT FOR SMÆDEKAMPAGNER*

I **68** LANDE BLEV DE ARRESTERET FOR DERES FREDelige ARBEJDE*

I **94** LANDE BLEV DE TRUET ELLER OVERFALDET *

FLEST AKTIVISTER BLEV SLÅET IHJEL FOR AT ARBEJDE MED

- Arbejdstagerrettigheder
- Journalistik
- Jura
- LGBTI-aktivisme
- Oprindelige folks rettigheder
- Kvinderettigheder

*TAL FRA 2016

KILDER: FRONT LINE DEFENDERS, AMNESTY INTERNATIONAL
GRAFIK: MIKKEL HENSEL, TEKST: NORA RAHBEK KANAFAWI

Bekaa-dalen:

Tre generationer under samme teltdug. Under tæpperne i familiens eneste seng ligger Mustafa på 90 år. Her har han ligget i flere uger med en simpel forkølelse, som han ikke modtager behandling for. Hans søn Eyad på 45 år og barnebarnet Walid på fem år er ved hans side.

Tæpper er lagt udover det støbte gulv og hængt op langs siderne på presenningerne, som udgør rummets ydre vægge. Fra loftet drypper kondensvandet. Familien har de seneste to år boet i "Zacharia", en af Bekaa-dalens primitive lejre.

Fanget i nærområdet

Flygtningene skal blive i nærområdet, lyder det fra flere europæiske lande. Det betyder blandt andet i Libanon, et land på Danmarks størrelse, men hvor op mod hver fjerde indbygger i dag er flygtning. Fotorapport fra nærområdets centrum, Libanon.

Foto Martin Thaulow | Tekst Mathias Findalen

SYRERNE I LIBANON

FN har registreret én million syrere, som i dag opholder sig i Libanon. Ifølge FN lider ni ud af ti af dem under mangel på mad, penge til husleje, jobs og dårlige hygiejneforhold.

Bekaa-dalen:

En syrisk kirkegård i den lille landsby Nebaa Faour kun fem kilometer fra den syriske grænse. De syriske flygtninge må ikke begrave deres døde på de officielle kirkegårde i Libanon. En række syriske familier har derfor bygget denne kirkegård på et lille stykke jord. Her er mere end 800 mennesker begravet – ofte i lag oven i hinanden.

Bekaa-dalen:

90-årige Mustafa havde ligget syg i 14 dage med en simpel forkølelse, da dette foto blev taget. Han var meget svækket, og hans familie har ingen mulighed for at søge hjælp. El er meget begrænset, og vinteren er en kamp, når sne og vand trænger ind gennem de dårlige teltkonstruktioner i de knap 100 uformelle lejre i Bekaa-dalen, tæt ved den syriske grænse.

Bekaa-dalen:

Om vinteren kan temperaturen falde til minus 14 grader i Bekaa-dalen. De voksne i "Zacharia"-lejren her får cirka 150 kroner om måneden fra FN's flygtningekommissariat UNHCR som fødevarerhjælp, men har ikke modtaget sundhedsydelse i en måned. Ifølge UNHCR bor der 357.303 personer i Bekaa-dalen.

Ketermaya: Omgivet af det karakteristisk sølvfarvede isoleringsfolie sidder Lamiaa (19) med sin 19 måneder gamle søn, Ali. Lamiaa og hendes mand Mahmoud (28) flygtede fra Douma, tæt ved Damaskus, efter at de begge var blevet såret af skud fra snigskytter og af bombefragmenter.

For tre år siden blev de registreret som flygtninge og har lige siden forsøgt at få den sparsomme støtte, som UNHCR kan give. Ifølge Lamiaa hævder UNHCR, at Mahmoud selv kan forsørge familien. Men Mahmoud lider af skaderne efter snigskytternes angreb, og siden har han skåret sin hånd slemt på

en libanesisk byggeplads og har måttet opereres. UNHCR betalte den ene halvdel, men resten af de 22.000 kroner, som operation kostede, måtte familien låne af den libanesiske mand, som også har doneret jorden og driver flygtningelejren, hvor de bor. Mahmouds hånd fungerer stadig ikke.

"Mahmoud kan tjene 12 dollars for 12-14 timers arbejde med at slæbe cementblokke på en libanesisk byggeplads. Men han kan ikke arbejde i flere dage bagefter. Han ligger blot i sengen med smerter. Min søn lider af astma, og vi har ikke en gang råd til at købe bleer til ham", fortæller Lamiaa.

Ketermaya: Mustafa taler med lav stemme. Han er syg med hjerteproblemer og får ingen behandling. I fire år har han med sin kone Amina og deres seks børn sovet på gulvet i en flygtningelejr i den lille by.

Døtrene Farida (17) og Shaimaa (11) er begge udviklingshæmmede. Siden flugten fra en forstad til Aleppo har de ikke fået deres medicin, derfor forværrer deres tilstand. Familiens eneste indkomst er de 13 dollars, de modtager fra UNHCR for hvert af deres børn.

To af familiens drenge får om aftenen undervisning på den lokale libanesiske skole. Her går de libanesiske børn om dagen, de syriske om aftenen.

På Aminas arm sidder deres mindste søn, Hosam. Siden de kom til Libanon, har familien forsøgt at få medicin til Mustafa gennem UNHCR. I fire år har de fået den samme meddelelse. Man forsøger at hjælpe. Man er ved at se på sagen.

Beirut: Drengene leger i den palæstinensiske flygtningelejr Shatila. Himlen er tildækket af ledninger mellem de forskellige boligblokke, bygningerne er nedslidte. Ifølge FN er infrastrukturen og hygiejnen bekymrende dårlig i lejren, som tidligere husede omkring 10.000 palæstinensere. I dag er Shatilas befolkning fordoblet med ankomsten af syrere, etiopiere og irakere, og præget af interne spændinger. Palæstinensere oplever, at de vestlige organisationer primært hjælper de syriske flygtninge, mens syrerne underkues af palæstinensere, der i årtier har opbygget et klanlignende system i lejren.

DE FORDREVNE PALÆSTINENSERE

Libanon huser over en halv million palæstinensiske flygtninge, som har boet i lejre i landet, siden staten Israels oprettelse i 1948. I alt findes 12 officielle palæstinensiske flygtningelejre, alle varetaget af FN's hjælpeorganisation for palæstinensiske flygtninge UNRWA, som kæmper med budgetunderskud, efter at de internationale donationer er blevet reduceret.

Keternaya: I Aleppo mistede Iman først sine to sønner, da de forsøgte at hjælpe naboer, som lå fanget i ruinerne efter et bombeangreb fra det syriske regime. Sønnerne døde, da flyene vendte tilbage i den anden bølge af bomber. Da hendes datter kort efter blev dræbt, mens hun underviste på en skole, flygtede Iman til Libanon med sine seks børnebørn og sin ene svigerdatter. Kort efter blev svigerdatteren giftet bort, og Iman var alene med sine seks børnebørn.

I Beirut tiggede hun på gaden sammen med børnebørnene, men stoppede af frygt for farerne for de små. Nu sidder de alle i et interimistisk telt lavet af en presenning fra UNHCR, pap og gamle tæpper til at holde kulden fra døren i en gammel olivenlund i nogle bakker syd for Beirut. Iman har boet her i fire år. Det er tre år siden UNHCR var her sidst. Under den hvide platicdug fra UNHCR sover Iman på gulvet side og side med børnene.

På billedet får Iman et kram af sit syvårige barnebarn Abd Al Bar.

HJEMSENDELSER I VENTE

Siden 2014 har den libanesiske regering uofficielt sendt i tusindvis af flygtninge tilbage til Syrien. I oktober 2017 bekræftede præsident Michel Aoun, at regeringen overvejede at begynde at sende mennesker tilbage til mere roligere områder i Syrien, selvom der stadig er risiko for en ny eskalering af borgerkrigen. Flere internationale organisationer har udtrykt bekymring for, at tilbagesendelserne er foretaget ufrivilligt og uden garantier for sikkerhed ved tilbageskomsten.

Beirut: Zouhair (42) viser et markant sår i ansigtet på sin femårige søn, Kos-sai, frem. Han blev i sidste uge slået i ansigtet af en ældre mand, da han kom til at smide noget slikpapir på gaden. Politiet afviste at hjælpe med at finde manden, der gjorde det. Selv er Zouhair bange for at gå på gaden. Det har han været, siden han blev tilbageholdt af libanesiske myndigheder, fik sine identifikationspapirer konfiskeret, og blev udsat for tortur, fortæller han. Han kender flere, som er blevet anholdt og sendt tilbage til Syrien. "Det er ofte svært for mænd at vende tilbage til Syrien, da de risikerer at blive beskyldt for at være desertører og tvinges i væbnet kamp af regimet igen", siger hans kone Fatima.

HJÆLP TIL NÆROMRÅDERNE

Flygtningekrisen kan og skal ikke løses i nærområdet alene. Det mener Amnesty, som fører kampagne for øge hjælpen til mennesker på flugt og til de fattige lande i nærområderne, hvor 86 procent af verdens flygtninge i dag befinder sig. I Danmark arbejder Amnesty blandt andet for at genoptage modtagelsen af minimum 500 kvoteflygtninge årligt – de mest udsatte mennesker på flugt.

Læs mere på [amnesty.dk/rettilsikkerhed](https://www.amnesty.dk/rettilsikkerhed) og på side 38 her i bladet.

Beirut: Efter at have tilbragt flere timer på en politisation sover Sara (7) omsider. Hendes mor Fatima blev tilbageholdt af politiet, beskyldt for at lave uro, da hun udenfor UNHCR's kontor forsøgte på at få økonomisk støtte til familien. Ligesom sine tre søskende går Sara ikke i skole.

”Der er brug for en ny humanisme”

Forfatteren Kaspar Colling Nielsen tegner et dystopisk billede af et Danmark, som sender flygtninge til Mozambique og indhegner ghettoer i pigtråd. Han mener ikke, at det er et urealistisk scenarie.

Af Roberto Zacharias |
Foto Lærke Posselt

I din nye bog ”Det Europæiske Forår” bliver flygtninge deporteret til en containerby i Mozambique, hvor den danske stat har købt et stykke land. Hvordan fik du den ide?

Jeg læste Michel Houellebecq (fransk forfatter, red.) ”Underkastelse”, hvor han sandsynliggør, at der bliver indført en moderat form for sharia i Frankrig. Det, syntes jeg, var totalt urealistisk. For mig er det meget mere sandsynligt, at den hårde retorik, som vi har set udvikle sig de sidste 20-30 år, ender i en eller form for kollisionspunkt, hvor vi vil se et Europa, der bliver mere lukket, segregeret og med flere deportationer. Jeg har svært ved at forestille mig, hvilke positive begivenheder, der ville kunne ændre den udvikling.

Hvor realistisk er det scenarie i det nutidige politiske klima?

Jeg tror, at Europa kommer til at lukke sine grænser hermetisk inden for de næste to år. Jeg tror, at der kommer krigsskibe i Middelhavet, og så tror jeg, at vi måske kommer til at modtage nogen kvoteflygtninge, og det er så det. Problemet er, hvad gør man så? Hvordan kan man overhovedet bevare forestillingen om en europæisk humanisme, hvis man ikke hjælper disse mennesker? Selv om vi er i stand til at ignorere utrolig megen dårlighed i verden, så tror jeg stadig, at der vil være et behov for, at vi hjælper på andre måder. Derfor tror jeg, at Danmark eller i det mindste EU vil se sig nødsaget til at bygge noget varigt, som man selv administrerer.

Hvorfor tror du, at vi er nået dertil?

Jeg tror, at udlændingebatten i Europa og Danmark har betydet ekstremt meget. Den sætter dagsordenen og kan lukke EU. Lige nu flirter flere statsledere med at træde ud af Flygtningekonventionen. Men de kommer ikke til at gøre det, for hvad vil landene i nærområderne så gøre? Vil flere flygtninge så komme til Europa? Så man gør det næstbedste: Før en ubehagelig

og uforsonlig integrationspolitik, som skal begrænse antallet af asylansøgere. Alle slags ubehageligheder bliver produktive, og selv racistisk brovtende tale bliver legitim, fordi det har et højere mål. Det er en enormt problematisk måde at føre politik på, og det er også ureelt, fordi man ikke løser integrationsproblemerne i vores samfund.

Hvad tænker du om menneskerettighederne og konventionerne, som bliver diskuteret meget lige nu?

Menneskerettighederne er jo ikke noget, som de facto bliver appliceret på alle folk i hele verden. Det kommer helt an på, hvor de befinder sig, og hvor de er på vej hen. Og det er et underligt tilfældigt spil. Der er jo ingen, der interesserer sig for folk, der ligger og dør syd for Sahara. Men når de så befinder sig i Middelhavet, er det lige pludselig noget, der angår os enormt meget – også følelsesmæssigt. Der er en form for hykleri, som jeg oplever som irrationel. Derfor har vi brug for at formulere en anden slags humanisme, som på en eller anden måde kan udgøre et rationelt fundament, vi kan træffe beslutninger ud fra – også politisk.

Hvad var din tanke med at skrive en bog, der på mange måder tegner et dystert billede af vores syn på flygtninge og migranter?

Hovedpersonen Stig taler ret konsekvent om muslimer frem for eksempelvis arabere eller mennesker med mellemstligt udseende. Det diskuterede jeg en del med min redaktør. Jeg ville gerne holde fast i, at det skulle være, som mange tænker. Jeg har taget nogle ekstremt racistiske passager ud, og det er jeg på en måde ked af. En af de ting, litteraturen kan, er at tvinge folk til at forholde sig til virkeligheden på en anden måde. Det var det, jeg ville med denne bog. At sige, at som jeg ser det, er vi på vej i denne retning.

Kaspar Colling Nielsen
Forfatter

Født i 1974. Debuterede i 2010 med novellesamlingen ”Mount København”, som han modtog Debutantprisen for. Tre år senere udkom den anmelderroste roman ”Den Danske Borgerkrig 2018-2024”, der blev hans folkelige gennembrud og blev opført som teaterstykke på Nørrebro Teater.

”

Alle slags
ubehageligheder
bliver produktive,
og selv racistisk
brovtende tale
bliver legitim

En streg i tjæresandet

"Naturen forynger min sjæl, og jeg kan mærke min afdøde mors ånd i nærheden, når jeg er derude. Jeg er fanget mellem to verdener, men hvis ikke jeg tager i vildmarken, føler jeg mig fortabt."

I den canadiske delstat Alberta er de indfødtes reservat Fort McKay omsluttet af olieindustri. Her udvindes olien fra tjæresand til stor skade for miljøet og de indfødtes mulighed for at leve i kontakt med naturen. 53-årige Jean L'Hommecourt kæmper for sin kulturs overlevelse, når hun protesterer imod olieindustriens jerngreb om byen.

Af Kristian Lauritzen | Foto David Leth Williams

Alberta, Canada:

Røgen fra oliefabrikkerne på motorvejen til Fort McKay er så massiv, at det er umuligt at se, hvornår himlens egne skyer begynder. En kraftig lugt af ammoniak trænger gennem bilruderne. Nogle minutters kørsel senere ved centrum af reservatet hænger et skilt med et telefonnummer, beboerne kan ringe på, hvis de oplever en grim lugt i luften fra den omringende olieindustri.

“Det er en hotline for at berolige os. Men der kommer aldrig noget ud af at ringe og klage”, fortæller 53-årige Jean L'Hommecourt fra sit hjem i Fort McKay. På væggene i huset hænger drømmefangere, billeder af indfødte med fjerprydnings om hovedet og trommer af rensdyrsskind.

“Men jeg har kun den hvide mands mad i køleskabet”, siger Jean L'Hommecourt og griner, da hun spørger, om hun kan byde på noget. Hun åbner køleskabet og peger på nogle pølser, kylling og et enkelt stykke elgkød.

“Hvornår skød vi sidst en elg?” spørger hendes mand Gabe inde fra stuen.

“Forrige sommer. Det er alt for lang tid siden”, siger Jean L'Hommecourt.

Når familien går på jagt, tager de til søen Moose Lake, hvor de også samler bær og urter, som de bruger til medicin. Men Moose Lake ligger flere hundrede kilometer fra reservatet. Længs Fort McKay løber ellers floden Athabasca River, men i dag vil ingen drikke vandet eller fange fisk derfra på grund af forurening, fortæller Jean L'Hommecourt.

“Vi bor midt i et enormt ressourcerigt område, men det olieindustrien gør ved naturen, er syndigt”, siger hun, da vi sætter os i husets udestue.

Uden for huset pisker sneen på vinduerne, og røgen fra en knitrende brændeovn stiger op gennem skorstenen i den minus 20 grader kolde luft. Der er is på floden, og det eneste liv, der er mellem husene på stierne i byen med cirka 600 indbyggere, er en flok vilde hunde.

Rettigheder under pres

Canadas indfødte – eller First Nations som de selv kalder sig – har ifølge canadisk lovgivning ret til et stykke land, hvor de kan gå på jagt og bevare forbindelsen til deres traditionelle kultur. Det er en del af forsoningspolitikken, skabt på baggrund af europæernes kolonisering af Amerika for små 500 år siden, hvor indfødte havde boet i tusindvis af år.

I det nordøstlige Alberta har disse rettigheder været under pres, siden oliefirmaer begyndte at grave i jorden for 50 år siden. Her findes verdens største reserve af tjæresand, hvor olien graves fri af sandkorn. En industri, der ifølge klimaforskere forurener mere end alle andre former for olie, og hvor store skovområder ryddes og omdannes til miner i processen.

Miljøorganisationen Greenpeace har i flere år kritiseret oliefirmaerne og Canadas regering for at trykke de indfødtes rettigheder. Samme holdning har Amnesty, der kritiserer myndighederne for ikke i tilstrækkelig grad at have inddraget de indfødte, når minedriften er blevet udvidet. I 2012

”

Jeg vil efterlade en arv til mine børn. Derfor kæmper jeg i dag for vores traditioner

I døgndrift be-
arbejder fabri-
kken Syncrude
tjæresand, før det
sendes videre til
et olieraffinaderi.
Fabrikken er blandt
områdets største og
forsynes fra minen
Mildred Lake, som
åbnede i 1978 og
siden er blevet ud-
videt flere gange.

Celina Harpe (76) har boet hele sit liv i Fort McKay og været vidne til forandringerne i området. "Her er ingen bær tilbage. Jeg har ikke set en kanin, en frø eller en ugle heromkring i årevis. Men her er stadig ræve", siger hun.

Børnefamilier samlet til en ceremoni for traditionel rundedans i Fort McKay. Børnene leger og løber fra og til dansen, hvor folk på skift danser i ring, imens en gruppe mænd slår på trommer.

trådte en plan fra den lokale regering i Alberta i kraft, der skulle afbalancere hensynet til de indfødte. Nogle år senere konkluderede en lækket rapport fra regeringen, at de indfødtes rettigheder, jord og helbred var blevet krænket, og at hensynet til de indfødtes traditionelle landbrug i flere tilfælde ikke var blevet tilgodeset.

Oliefirmaernes enorme bassiner med kemikalier har desuden været utætte i årevis og er sivet ud i Athabasca-floden. Forskere har peget på en sammenhæng mellem forurening fra olien og et voldsomt antal af sjældne kræftsygdomme blandt beboere, der bor og går på jagt i reservatet Fort Chipewyan.

En splittet by

"Vores rettigheder er blevet trampet på i mange år. Hvis ikke vi bliver bedre til at udfordre oliefirmaerne, bliver de rettigheder heller ikke tilgodeset i fremtiden. Vi er nødt til at kæmpe for at få regeringen til at ændre sin lempelige politik over for industrien", siger Jean L'Hommecourt.

Hun arbejder som jordbrugsforsker og miljøkoordinator i Fort McKay og deltager i høringer i forbindelse med nye olieprojekter for at protestere imod konsekvenserne for den berørte jord og natur. Jean L'Hommecourt er netop kom-

met hjem fra en konference i byen Edmonton om klimaforandringer set fra indfødtes perspektiv, og hun sidder i bestyrelsen hos Keepers of Athabasca – en organisation for indfødte, der kæmper for at beskytte vandet, jorden og luften i området.

"Jeg gør opmærksom på, hvordan vi bliver koloniseret, og hvorfor vi forlanger at få indflydelse på, hvad der foregår heroppe", siger hun.

Bystyret og høvdingen i Fort McKay har i årevis indgået forretningsaftaler med oliefirmaerne, og mange af byens indbyggere arbejder på oliefabrikkerne. Reservatet er i dag blandt de mest velstående i Canada, og blandt industriens støtter i byen er synspunktet, at det er urealistisk at vende tilbage til en traditionel livsstil i pagt med naturen i en moderne verden. Men for Jean L'Hommecourt har de indfødte betalt en for høj pris, og hun har fået nok af konstant at skulle tilpasse sig, fortæller hun.

"Penge er blevet den store motor heroppe. Men for de indfødte var penge ikke det væsentlige tidligere. Der er sket så store forandringer i området, at vi ikke kan leve udelukkende af, hvad vi selv dyrker og fanger, men vores kroppe har brug for de afgrøder, vi kan hente i naturen. Det er vores kultur", siger Jean L'Hommecourt, som voksede op

Robert Grandjambe er en af de sidste, der stadig fisker på traditionel vis med net under isen på floden i Fort Chipewyan. De fleste fisk bliver brugt til foder til hans slædehunde. Han har igennem tiden fanget flere deforme fisk, og det kan godt gøre ham lidt nervøs. Men hvis han fanger en flot fisk, spiser han og hans kone, Barbara, den gerne.

med forældre, der gik på jagt og lærte hende vigtigheden af at respektere naturen, aldrig være grådig og huske at bruge alt fra de dyr, man fanger, når man går på jagt.

Indianerkostskolen

Hendes første minde om olieindustrien er fra, da hun var fire-fem år gammel. Hun sejlede med sine forældre ned ad Athabasca-floden i sin fars jolle, da hun så flammer og røg fra oliefabrikken Suncor.

“Mine øjne begyndte at svie, og min hals brændte. Jeg blev bange og spurgte mine forældre, hvad der foregik. Det glemmer jeg aldrig. Senere blev jeg hjemme hos min tante, når mine forældre skulle sejle ned ad floden.”

Et år senere blev Jean L'Hommecourt tvangs fjernet og sendt på en såkaldt indianerkostskole i seks år. Det samme gjorde tusindvis af andre børn fra slutningen af 1800-tallet som et led i statens projekt med at tilpasse de indfødte en europæisk kristen kultur.

“Jeg kunne ikke ét ord engelsk. Hver gang jeg talte vores eget sprog, Dené, fik jeg et slag over fingrene med en gummihammer“, fortæller hun.

Som voksen kæmpede Jean L'Hommecourt i flere år med alkoholmisbrug, indtil hun en dag besluttede, at hun ikke vil være “endnu én til statistikken” af indfødte med misbrugsproblemer.

Hun flyttede til Fort McKay, hvor hendes mor boede, og endte i sit nuværende job ved at bruge sin viden om naturen og de indfødtes traditioner, når hun råbte op til møder i byen, fortæller hun.

“Jeg vil efterlade en arv til mine børn. Derfor kæmper jeg i dag for vores traditioner. Hvis ikke du er forbundet til din kultur og historie, bliver det nemmere at gå ned ad stien med misbrug, fordi du ikke har et bedre alternativ.”

Hvad med moder jord?

Vi beslutter os for at køre op til familiens hytte, hvor de har dyrefælder. Tidligere tog det en halv time at køre op til grunden, men i dag bruger Jean L'Hommecourt halvdelen time i bil, efter et oliefirma har omdannet et område på vejen til miner, så hun må køre en omvej. Hvis hun vil til hytten på kortere tid, skal hun ringe et døgn i forvejen for at blive eskorteret af en sikkerhedsvogn gennem minerne.

På vej til hytten passerer vi oliefabrikker, minefelter og lejrområder, hvor oliefirmaernes skifteholdsarbejdere overnatter.

Jean L'Hommecourts mors hytte ligger ved en skov. Den er i dag slidt ned, så Gabe byggede for et par år siden en ny træhytte længere oppe ad stien. Her er tyve centimeter sne, og iskrystallerne i luften ligner frostklare stjerner, før de rammer jorden.

Jean L'Hommecourt peger på spor fra kaniner og bævere i sneen, mens hun fortæller om familiens dyrefælder. De fanger kaniner ved at binde et stykke kobbertråd i en løkke fast om en pind. Når kaninen løber ind i fælden, strammer løkken til, så dyret hænger og dingler i luften.

“Du er nødt til at holde øje med fælden, så der ikke kommer en ræv og tager dyret”, siger hun og fortsætter:

”Mine forældre nedstammede herfra, og de lærte mig en masse. Det vil jeg videregive til mine børn, så de kan have en forbindelse til noget. Det handler altid om forbindelsen.”

Foran familiens nye hytte står pælene til en tipi, som familien bruger til at røge kødet fra dyrene, efter de har flået pelsen. Når de en sjælden gang skyder en elg, tager de dyret med herop og røger og spiser. Mellem to træer hænger en gynge, som Jean L'Hommecourts børnebørn bruger, når de er på besøg. Selvom lyset fra en mine trænger igennem træerne i skoven, kan man ikke lugte olien på samme måde som i Fort McKay, mener hun.

På trods af tjæresandets voldsomme indflydelse på de indfødtes liv i Fort McKay, tror Jean L'Hommecourt, at olieindustriens udløbsdato findes et sted ude i fremtiden.

”Der er en stigende bevidsthed i verden om klimaforandringer, så nu gælder det om at vise handling og holde sig til ilden”, siger hun.

Langs vejen ved en indkørsel til et oliefirma hænger et banner med firmaets navn og slogan. ”Kearl Imperial – Nobody gets hurt”, står der.

Jean L'Hommecourt ryster på hovedet og griner.

”Ingen kommer til skade? Vråvl. Jeg burde kravle derop og tilføje: bortset fra Moder Jord.”

For 50 år siden begyndte olieindustriens jagt på tjæresand i det nordøstlige Alberta. I dag kan forskere påvise et voldsomt antal sjældne kræftsygdomme blandt områdets lokale.

AMNESTY HÆDRER CANADAS OPRINDELIGE FOLK

Sidste år gik Amnesty pris som samvittighedsambassadør for første gang til en canadisk modtager - bevægelsen for oprindelige folks rettigheder. Prisen tilfaldt aktivisterne for deres kamp imod diskrimination og for oprindelige folks rettigheder. Amnesty mener, at hverken Canadas føderale regering eller Albertas lokalregering gør nok for at respektere de oprindelige folks rettigheder i forbindelse med udvindingen af olie fra tjæresand i Alberta, og arbejder for, at Canada vil respektere FN's deklaration for beskyttelsen af oprindelige folks rettigheder.

AMNESTY-aktivisten

FEBRUAR 2018

REDAKTION: KATRINE LAURITSEN

Collage: John Nielsen

TIBETS PRÆSIDENT PÅ BESØG

Foto: John Nielsen

Der var Kina, klima og menneskerettigheder på dagsordenen, da Tibets eksilpræsident Lobsang Sangay i november besøgte København, hvor Amnesty og Støttekomiteen for Tibet var værter ved et debattmøde.

Den Harvard-uddannede Lobsang Sangay har siden 2011 været politisk leder for det tibetanske folk med base i Dharamsala i Indien.

"Tibetanerne har i årtier lidt under en ekstrem undertrykkelse fra Kina. Både når det gælder ytringsfrihed og forsamlingsfrihed, men også retten til deres eget sprog og religion", sagde Amnestys generalsekretær, Trine Christensen.

Lobsang Sangay fremhævede, at den amerikanske tænketank Freedom House betegner Tibet som det mindst frie land i verden efter Syrien, og at det er vanskeligere for journalister at komme til Tibet end til Nordkorea.

"Kinas krænkelser af menneskerettigheder i Tibet er så voldsomme, som de kan blive, men ingen hører om det, for journalister har ikke adgang", sagde Lobsang Sangay, der erklærer sig som stærk tilhænger af den ikke-voldelige vej til at opnå et frit Tibet.

Siden 2009 har over 150 tibetanere sat ild til sig selv i protest mod Kinas undertrykkelse. Senest er den tibetanske sproglærer Tashi Wangchuk blevet anklaget for separatisme i Kina, hvor han risikerer 15 års fængsel.

AMNESTY STEMTE DØRKLOKKER

Den 10. december afholdt vi vores første landsindsamling nogensinde. Det var en smuk, kold dag med sne enkelte steder, og de knap 4000 seje indsamlere trodsede iskolde

veje og lange trapper for at samle ind til Amnesty og vores vigtige arbejde for menneskerettighederne.

I skrivende stund er vi stadig i færd med at modtage indsamlings-

bøtter. Vi melder det endelige beløb ud så hurtigt som muligt. Tak til alle jer, der brugte jeres søndag på at samle ind til menneskerettighederne.

Foto: John Nielsen

PROTEST VED TYRKIETS AMBASSADE

Ansatte fra Amnestys sekretariat stod vagt foran Tyrkiets ambassade i København den 22. november, da en tyrkisk domstol desværre besluttede at forlænge varetægtsfængslingen af Amnestys bestyrelsesformand i Tyrkiet, Taner Kilic. Han risikerer 15 års fængsel for absurde anklager om at tilhøre en terrororganisation.

GUIDE TIL DIGITALT SELVFORSVAR

Hvis du bevæger dig på sociale medier, er det sandsynligt, at du har været vidne til digital chikane, måske endda digital vold, som er særligt grove angreb som voldtægts- eller dødstrusler. Der kan være mange grunde til digital chikane, f.eks. at lukke munden på eller ydmyge politiske modstandere.

Se her, hvordan du siger fra over for digital chikane og støtter dem, der har modet til at blande sig i debatter online:

BEKÆMP DIGITAL CHIKANE

1. GRIB IND

Hvis du overværer, at en ven eller en du følger, modtager hadefulde eller sexistiske kommentarer på Twitter, Facebook eller Instagram, kan du intervenere. Bland dig i debatten, skriv en opløftende kommentar eller bed den, der chikanerer, om at forlade vedkommendes profil.

2. ORGANISÉR

Hvis de digitale angreb er særligt massive, har du brug for opbakning. Du kan organisere dig i små, online-fællesskaber, hvor man kan 'kalde på hinanden', hvis der er brug for støtte og opbakning.

3. DOKUMENTÉR

Er chikanen systematisk, bør du dokumentere angrebene. Tag screenshots af kommentarer og billeder.

4. ANMELD

Stopper angrebene ikke, kan du anmelde profilen til mediet selv. Det er bedst, hvis I er flere, der anmelder profilen samtidig. Er angrebene groft sexistiske eller racistiske, tillader de fleste platforme ikke, at det bliver stående, men personen bag angrebene kan dog oprette nye profiler. I værste fald kan det ende med, at du må politianmelde personen for digital vold eller decideret stalking.

STYRK DIN DIGITALE SIKKERHED

1. Brug sikre passwords

Dit navn og din fødselsdag er nemme at finde frem til og de er derfor dårlige passwords. Få passwordgenerator.net til at lave en stærk kode til dig.

2. Brug forskellige passwords.

Bruger du den samme kombination af e-mail og passwords på flere af dine digitale tjenester? I så fald risikerer du at få overtaget ikke bare én, men alle dine konti på én gang, hvis du bliver hacket, der sker et datalæk, eller nogen narrer din kode fra dig. Brug en password-husker som Last pass eller Keeppass, som kun kræver et hovedpassword. Lidt ligesom et sæt nøgler.

3. Kryptér dine vigtigste samtaler

App'en Signal fungerer ligesom Messenger eller Whatsapp, men er krypteret. Derfor er dine samtaler helt private for virksomheder, sikkerhedstjenester eller hackere.

4. Beskyt dit privatliv

Sociale medier høster til stadihed mere data om os. Gennemgå dine privatlivsindstillinger på Facebook, Instagram, Snapchat mm. og undersøg, om du deler ting, du ikke var klar over; f.eks. om hvor du befinder dig og med hvem. Lad generelt være med at sige ja til apps, der skal have adgang til din kontaktinfo, da du dermed eksponerer både dine egne og dine venners informationer.

KAMPEN FOR #rettilsikkerhed KVOTEFLYGTNINGE

FN's kvoteflygtninge-ordning har siden 1978 bragt særligt sårbare flygtninge i sikkerhed, men i december valgte et politisk flertal at trække Danmark ud af ordningen. Amnesty fastholder kampen.

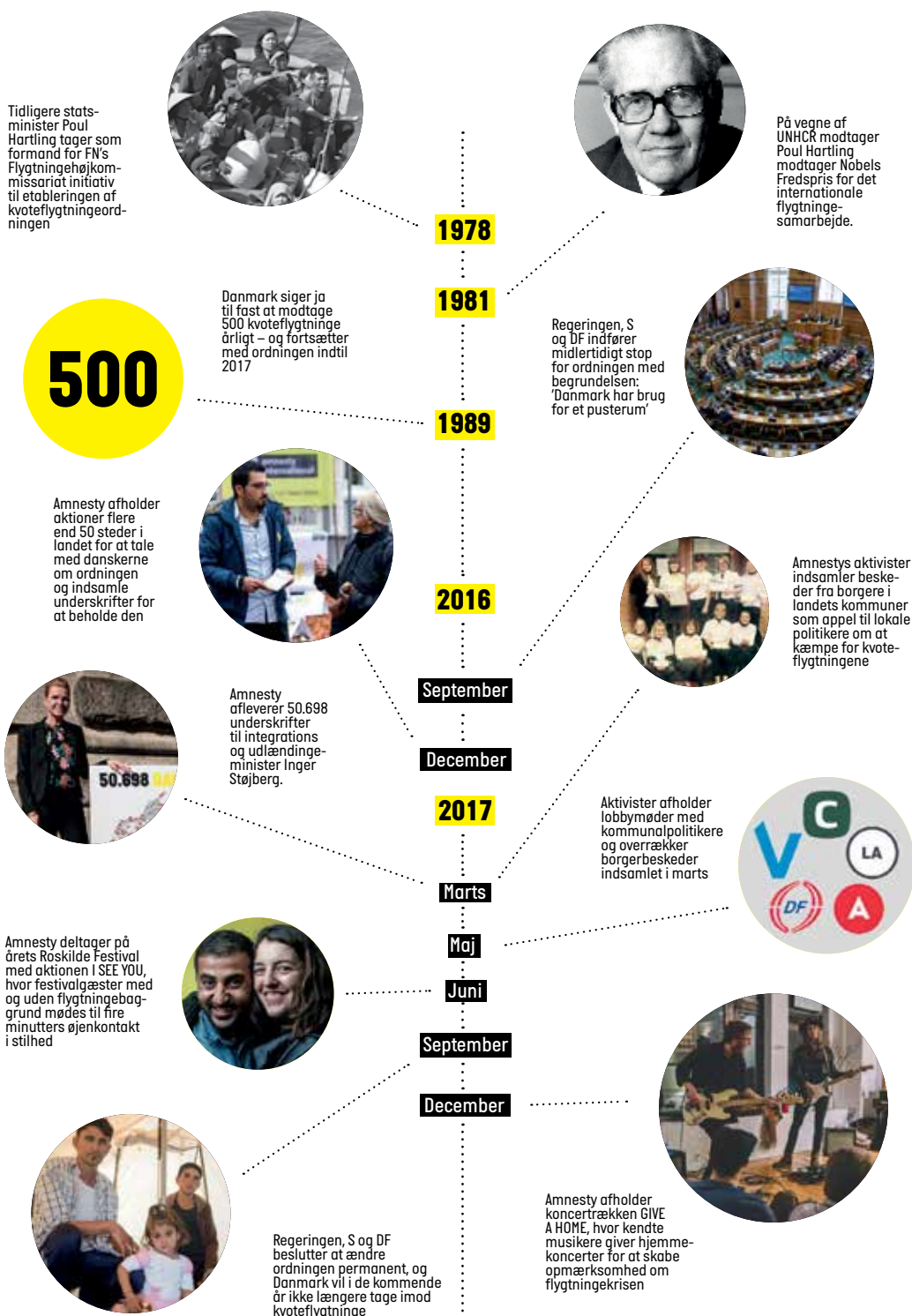
I december valgte et politisk flertal bestående af regeringen, S og DF at ændre ordningen for kvoteflygtninge permanent, så det fremover er op til den siddende minister at afgøre, hvorvidt Danmark skal tage imod kvoteflygtninge. En beslutning, der i praksis betyder, at Danmark i de kommende år ikke vil modtage kvoteflygtninge.

Kvoteflygtningeordningen er en af de få internationale mekanismer, der rent faktisk virker ved at løfte særligt udsatte flygtninge ud af de trøstesløse og farlige lejre i krigenes nærømråder. Alle deltagende lande tager del i ansvaret for, at mennesker på flugt kan komme i sikkerhed. Amnesty fortsætter arbejdet for at skabe større folkelig og politisk opbakning til, at Danmark genoptager sit bidrag til FN's kvoteflygtningeordning.

Kampen for kvoteflygtninge er del af kampagnen for mennesker på flugt, #rettilsikkerhed

HVAD ER EN KVOTEFLYGTNING?

Kvoteflygtninge er mennesker på flugt, der af FN bliver identificeret som særligt udsatte og derfor indstilles til genbosættelse i et andet land. Det kan være mennesker med handicap, enlige kvinder, ældre mennesker eller børn.

DET KAN DU GØRE...

10 MINUTTER:

Opret en støtteordning i Merkur Andelskasse til fordel for Amnesty.

Læs mere på merkur.dk

1 TIME HER OG DER:

Bliv foredragsholder for Amnesty. Læs mere her:

amnesty.dk/foredrag

EN WEEKEND:

Deltag i Amnestys landsmøde på Hotel Nyborg Strand den 21.-22. april 2018. Læs mere på bagsiden af bladet.

Skriv til aktivservice@amnesty.dk, hvis du vil høre mere om aktivisme i Amnesty.

Find os på:

MIT AMNESTY

Maj Munk Christensen er 29 år og cand.scient.soc. i international sikkerhed og folkeret. Sidste år var hun med til at danne gruppen Amnesty Events Copenhagen.

Hvordan er du en del af Amnesty?

Jeg har været menigt medlem siden gymnasietiden og har efterfølgende været aktiv i forskellige lokalgrupper og som oplægsholder i en kort periode tilbage i 2015. Lige nu er jeg den ene af to koordinatorer for Amnesty Events Copenhagen, der har til formål at promovere menneskerettighederne og Amnestys arbejde i hovedstadsområdet – gerne ved at få stablet nogle store events på benene. Jeg er derudover også med i Amnesty-gruppen mod Torturs brevnetværk.

Hvilke events har I stået bag?

I sommer aktionerede vi i samarbejde med to andre menneskerettighedsgrupper for de ca. 4000 politiske fanger i Bahrain i kampagnen "WeHearYou". Vi var på gaden og indsamle solidaritetsfotos, fik produceret to videoudslag og arrangeret et gadeteater på Kultorvet for at skabe opmærksomhed

om de krænkelse af menneskerettighederne mange mennesker i Bahrain led og fortsat lider under.

Hvor mødte du først Amnesty?

Min interesse og forståelse for vigtigheden af menneskerettighederne blev vakt allerede i folkeskolen formentlig i forbindelse med en fejring af børns rettigheder. Vi sang "Alle børn har ret" skrevet af Kim Larsen, en sang jeg senere fandt ud af er blevet til i samarbejde med en børnegruppe fra Amnesty. Så indirekte stødte jeg relativt tidligt på Amnesty.

Hvad er Amnestys vigtigste opgave lige nu?

Amnestys fornemmeste opgave må være at minde politikere såvel som befolkninger om, hvordan menneskerettighederne er et af de absolut vigtigste bolværk mod en gentagelse af historiske begivenheder, som man efter Anden

Verdenskrig var indforstået med, ikke måtte finde sted igen. Når man hører de forskellige politiske ytringer, både ude og hjemme, kan man få indtryk af, at menneskerettighederne står i modsætning til mere fred og sikkerhed, men menneskerettighederne er tværtimod forudsætningen for varig fred og sikkerhed. Amnesty må derfor tale menneskerettighederne op igen!

74.959 KRONER

638 kunder har i dag en Amnesty støttekonto hos Merkur Andelskasse, som giver en procentdel af det samlede indestående til Amnesty. Sidste år gav det 74.959 kroner. Siden 2011 har Merkur udbetalt 333.928 kroner til Amnesty. Tak til Merkur og til verdens bedste bankkunder.

TRYGFONDEN STØTTER RESEARCH OM VOLDTÆGT

Amnesty Danmark har modtaget en donation fra TrygFonden på 480.000 kr. til at lave research om voldtægt i Danmark. Hovedformålet er at undersøge, hvordan vi kan styrke kvinders retsstilling i forhold til i dag, hvor voldtægt i straffeloven defineres ud fra, at der skal have været vold eller trusler til stede. Tal fra Det Kriminalpræventive Råd anslår, at mens 4700 kvinder blev udsat for voldtægt eller voldtægtsforsøg i 2016, blev kun 66 overgrebspersoner dømt i en retssag.

De seneste år har TrygFonden anvendt 550 millioner kro-

ner om året på projekter inden for kerneområderne sikkerhed, sundhed og trivsel. Det er inden for området sikkerhed, at denne donation er givet. "Vi vil gerne give en stor tak til TrygFonden for deres flotte støtte. Vi glæder os til at skyde projektet i gang og få undersøgt, hvordan vi bedre sikrer danske voldtægts-ofres retssikkerhed", siger Trine Christensen, generalsekretær i Amnesty Danmark.

TrygFonden

LAD TRYGHED BLIVE DEN GAVE DU EFTERLADER VERDEN

Få mere information på amnesty.dk/arv
Ring eller skriv på 33456558 og arv@amnesty.dk

Kom med til landsmøde!

Hotel Nyborg Strand danner rammen om Amnesty's landsmøde i weekenden 21.-22. april med fantastiske foredrag og stærke menneskerettighedsforkæmpere fra hele verden. Tag med for bare 300 kroner!

FOTOGRAF I FRONTLINJEN

Den prisvindende, svenske fotograf Jonas Gratzner er kendt for sine enestående reportager fra Asien, hvor han har skildret rohingyaer i Myanmar og de modige Pink Saris i Indien. Tag med på en visuel tour de force.

FOTO: SØREN SOLSKJÆR

KONCERT MED CARL EMIL PETERSEN

Lørdag aften kan du opleve koncert med Carl Emil Petersen, der i 2017 forlod Ulige Numre og gik solo. Glæd dig til at høre sangeren, som GAFFA kalder "den melankolske storbypoet".

DIGITAL AKTIVIST

Fake news er en del af tidsånden. Det samme er angrebet på menneskerettighederne. Sammen med Amnesty kan du lære, hvordan du fremmer respekt, dialog og digital sikkerhed på sociale medier.

BLIV MEDLEM AF HOVEDBESTYRELSEN

Landsmødet skal vælge tre medlemmer og en suppleant til hovedbestyrelsen. Alle, som har været medlem af Amnesty i mindst seks måneder, må stille op.

Læs mere om hovedbestyrelsens arbejde på www.amnesty.dk/hb eller skriv til formand Sophie Rytter på rytter@amnesty.dk

SHIUX-INDIANERNES KAMP

Sioux-indianerne i Standing Rock kæmpede i 2016 imod olieledningen DAPL, som Donald Trump til sidst gennemtrumfede. Mød Sioux-aktivisten Chase Iron Eyes, som risikerer seks års fængsel for fredelige protester.

CHECK-IN MED EXITCIRKLEN

Exitcirklen har skabt Danmarks første hjælpegrupper for piger og kvinder, der er udsat for psykisk vold og religiøs, social kontrol. Mød de to stiftere Sherin Khankan og Khaterah Parwani.

Få hele pakken for **300,-**

OVERVÅGNING I DIKTATURER

Mød journalisterne Sebastian Gjerding og Lasse Skou Andersen fra Information, der har afsløret Danmarks salg af avanceret overvågningsudstyr til torturstater, hvor teknologien bruges til at forfølge aktivister og journalister.

ARVEN FRA KENNEDY

I 50-året for drabet på Robert F. Kennedy har vi inviteret datteren Kerry Kennedy – en stærk og inspirerende menneskerettighedsaktivist, der er leder af Robert F. Kennedy Center for Human Rights i USA.

TILMELD DIG

For 300 kroner får du en weekend med foredrag, film og koncert samt overnatning og bespisning på Hotel Nyborg Strand i selskab med 400 andre Amnesty-medlemmer.

Se meget mere og tilmeld dig på amnesty.dk/landsmøde

Du kan også tilmelde dig på telefon 3345 6565.